

DEN *danske*
STJERNE

Juli 1972
121. Årgang
Nummer 7

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE WILLIAM H. BENNETT,
assistent til De Tolvs Råd

Verden i dag er meget problemfyldt. Når mennesket ved egen hjælp søger at løse disse problemer, opstår der tit nye problemer, forvirring og atter forvirring, selvmodsigelser og strid. Når mennesket står med ryggen mod væggen, er det fristet til at begynde at føre krig. Men krig løser ingen problemer. Verdens vigtigste kampe foregår ikke på slagmarken. De udkæmpes i menneskenes hjertener og sind overalt, når disse prøver at klare deres problemer, at modstå vanskeligheder og at klare de forhindringer, som de står overfor, og ligeledes når de skal bruge deres handlefrihed til at vælge mellem godt og ondt. Det ondes kræfter og de retfærdige kræfter prøver begge at få indflydelse på beslutningerne, og der kæmpes i menneskets hjerte og sind over hele verden. Hvis retfærdigheden vinder fuldkommen sejr, vil der over hele jorden være kærlighed, harmoni og fred. Når de onde kræfter tager overhånd, vil det udadtil vise sig i krig og ødelæggelser.

Jesu Kristi evangelium kan løse disse indre konflikter og bringe såvel indre som ydre fred. Jesu Kristi evangelium er det mest værdifulde budskab på jorden i dag, og det, der er hårdtest brug for. Det er svaret på de problemer, der opstår på grund af menneskets selvished og begærlighed, for det er disse ting, der er skyld i langt den overvejende del af verdens besværligheder. Evangeliet lærer os at bygge op i stedet for at rive ned, det hjælper mennesket til at give af sig selv uden selviske tanker, i stedet for hele tiden kun at tage imod. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forbliv en ægte kvinde. Af Præsident Harold B. Lee	267
Begynd i det eget hjem. Af Boyd K. Packer	276
En Familiehjemmeaften. Af Belle S. Spafford	282
Jeg var i fængsel og I besøgte mig. Af Victor L. Brown	285
Hvad er vigtigst? Af A. Theodore Tuttle	287
Herrens Profet. Af Arthur R. Bassett	290
Formålet med Den Danske Stjerne	298
Kære Joan!	299
De ti Bud. Af Bernard P. Brockbank	300
Morgenmad i Guds natur. Af Wendell J. Ashton	303

Børnens sider

Gule Blads gave. Af Mary Joyce Capps	97
Alma. Af Mabel Jones Gabbott	103
To mænd. Af Mary Pratt Parrish	107
Makaronismykker. Af Mabel Jones Gabbott	112

På forsiden:

Dette og følgende numre af Den Danske Stjerne vil bringe artikler om de ti profeter i de sidste dage. Billederne på forsiden er, fra venstre til højre, øverste række: Joseph F. Smith, David O. McKay, Joseph Smith, Joseph Fielding Smith. Midterste række: George Albert Smith, Lorenzo Snow. Nederste række: Heber J. Grant, Wilford Woodruff, John Taylor, Brigham Young. O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Juli 1972

121. Årgang · Nummer 7

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forbliv en ægte kvinde

Martin Luther¹ sagde noget meget betydningsfuldt om kvindens plads, da han skrev: „Da Eva blev bragt til Adam, blev Adam fyldt med den Helligånd og gav hende det mest hellige og ærefulde navn. Han kaldte hende Eva — det vil sige Moder til Alt. Han kaldte hende ikke hustru, men simpelthen moder — moder til alle levende væsener. I dette ligger kvindens ære og mest dyrebare smykke.“

Det, at være sådan som Gud gav jer til opgave, afhænger af, om jeres tankegang, jeres tro, det liv, I fører, jeres måde at klæde jer på og jeres opførsel gør jer til gode eksempler på sidste dages hellige kvinder efter det mønster, som I blev skabt til at følge. Hvis det er sådan, må det aftenvis jeres mænd den dybeste respekt.

Enhver ren og ægte kvinde skulle, når hun på billeder, i biografen og i sange oplever kvinder fremstillet som sexsymboler og kun det, føle retfærdig indignation og forurettelse.

Mange af jer har læst det forsvar for kvindens plads i samfundet, som Jill Jackson fra Californien har fremsat. Hun skriver under titlen: „Åbent brev til manden.“

„Jeg er kvinde.

„Jeg er din kone, din elskede, din mor, din datter, din søster — din ven.

„Jeg behøver hjælp!

„Jeg blev skabt for at fylde verden med mildhed, forståelse, sindsro, skønhed og kærlighed.

„Det bliver sværere og sværere at opfylde dette hverv.

„Der er mange mennesker, der i reklamer, film, radio og fjernsyn har ignoreret mine indre egenskaber og igen og igen kun bruger mig som et sexsymbol.

„Dette ydmyger mig, det nedbryder min værdighed; det forhindrer mig i at være, hvad du ønsker, jeg skal være — et eksempel på skønhed, inspiration og kærlighed: kærlighed til mine børn, kærlighed til min mand, kærlighed til min Gud og mit fædreland.

„Jeg behøver din hjælp for at nå tilbage til min sande stilling — for at kunne leve op til det, jeg blev skabt til.

„Åh du mit mandlige medmenneske, jeg ved, du vil kunne finde vejen.“

Dette, tror jeg, er et ønske, der findes i enhver sand kvindes hjerte i dag. Det synes klart som dagen: at følge nutidens yderliggående modeluner er at fæste lid til de menneskers anstrengelser, der kun tilstræber at vælte mennesket ned fra den piedestal, hvor det i følge Skaberens plan hører til. Kvinden, der blotter for meget af sit legeme eller er prangende klædt, er ofte billedet på en kvinde, der på denne måde søger det modsatte køns opmærksomhed, fordi hun i følge sin egen mening ikke er tiltrækkende nok. Den kvinde er ilde stedt. Det, at en kvinde efterligner mændenes påklædning, siges der, tilskynder til seksuelle per-

versioner, hvor mændene bliver kvindelige, og kvindernes ønsker bliver som mænds.

Hvis en kvinde vil bevare og værne om den identitet, som Gud har givet hende, kan hun fange og fastholde sin mands kærlighed og være genstand for beundring fra de menneskers side, der sætter pris på yndig, naturlig og ædel kvindelighed. Mit råd til jer søstre er først og fremmest at være det, som Gud skabte jer til at være, nemlig ægte kvinder.

I morges var jeg sammen med nogle af vore søskende, nogle af vore ledere. En af dem sagde, at han for nylig i to forskellige tilfælde var blevet bedt om at give en kvinde en særlig velsignelse, så hun kunne få børn. Ved at stille spørgsmålstegn blev det ham klart, at de i begyndelsen af deres ægteskab ikke havde været villige til at få børn, og nu, hvor de ønskede det, var det dem ikke muligt.

En anden af vore brødre sagde hertil: „Det minder mig om noget, jeg selv har oplevet. Min kone og jeg var ganske unge, da vi giftede os, og vi nåede at få fem børn, før min kone blev 28 år gammel. Så skete der et eller andet, og vi kunne ikke få flere børn.“ Han fortsatte: „Hvis vi havde udsat at få børn, til jeg var færdig med min uddannelse, hvilket var omkring det tidspunkt, ville vi formodentlig aldrig have fået børn.“ Når jeg tænker på dem, som indgår i det hellige ægteskab og modtager budene om at blive

frugtbare og mangfoldige og opfylde jorden, og som så med vilje lader hånt om befalingen, så tænker jeg mig muligheden af, at Herren, når de så senere ønsker at få børn, tænker: „Måske er det på tide, at I kulegraver jeres samvittighed lidt og kommer i tanker om, hvorfor I blev anbragt her på jorden.“

I dag er det underligt nok sådan, at halvdelen af jordens indbyggere prøver på at forhindre liv i at blive til og udfolde sig, mens den anden halvdel forsøger at forlænge menneskets levetid.

Har I nogen sinde tænkt over det? Hvor står vi brødre og søstre i denne konflikt? Det er, når vi forsøger at lave om på naturen, at der er noget galt, for der er noget, som kvinder gør og udfører, der falder naturligt i følge den guddommelige orden. Et af de vigtigste ansvar, I har, er at være hustruer — sande kammerater og medhjælpere for jeres mænd. Der er sagt, at: „Ingen mand kan leve fromt eller dø i retfærdighed uden en hustru“; og det er sandt. Selv Gud har sagt: „Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham.“ (1. Mos. 2:18) Der kan lægges endnu større betydning i apostlen Paulus påstand, end folk normalt er villige til. Han sagde: „Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden.“ (1. Kor. 11:11) Han lærte sandheden, om at kun gennem det hellige ægte-

skab indgået for tid og evighed, gennem den nye og evige pagt, kan manden og kvinden nå de højeste belønninger i Det celestiale Rige, men han kunne lige så godt blot have understreget det uendelige store behov, mand og hustru har for hinanden i denne verden.

Da afdøde præsident George Albert Smith² talte om forholdet mellem mand og hustru, udlagde han det på følgende måde:

„Da Gud udførte en symbolsk handling som billede på forholdet mellem manden og kvinden, sagde han ikke, at kvinden skulle tages af nogle knogler fra mandens hoved, så hun kunne herske over ham, ej heller af en knogle fra mandens fod, så hun skulle nedtrampes af ham, men af et ben fra hans side, så hun kunne være hans kammerat og ligemand og hans medhjælp i hele deres liv sammen.“

Jeg er bange for, at nogle mænd har misfortolket erklæringen om, at de er overhovedet i hjemmet, og at hustruen skal adlyde hans lov. Brigham Young belærte ægtemændene således: „Lad ægtemanden og familiefaderen lære at bøje sig for Guds vilje, og derefter lære koner og børn den rette lektie ved deres eget eksempel såvel som gennem vejledning.“ (Discourses of Brigham Young (Deseret Book Co., 1925), siderne 306-307.)

Dette er det samme som at sige, at kvinden skal adlyde mandens bud i samme målestok, som man-

den adlyder Guds bud. Det forventes ikke af en kvinde, at hun skal være sin mand underdanig, hvis det, han byder, er i modstrid med Herrens vilje.

Det må have været en person med dyb indsigt i det ægteskabelige liv, der sagde, at den gode hustru har rådighed over manden i hvilken som helst jævnbyrdig sag, ved stadig at adlyde ham. Jeg vil overlade til jer søstre at bruge dette med visdom i jeres ægteskabelige samliv. Den gode hustru har rådighed over manden i hvilken som helst jævnbyrdig sag, ved stadig at adlyde ham.

Men der findes kvinder, der endnu ikke har været bud efter, som endnu ikke har modtaget et ægteskabstilbud, som de kunne sige ja til, eller som har været i stand til at få børn, og de bliver måske vemodige og eftertænksomme ved de ord, jeg har talt. Men til dem har præsident Young sagt: „Mange af søstrene sørger, fordi de ikke er blevet velsignet med børn. Men I skal opleve en tid, hvor I har millioner af børn omkring jer. Hvis I holder pagterne i ære, vil I blive mødre til nationer.“ („Discourses“, side 310.)

Mange gange har jeg sagt til unge par, der stod ved alteret for at blive viet: Lad aldrig ægteskabets ømme intimitet blive dyrisk. Lad jeres tanker dufte af solskin. Lad jeres ord være inspirerende og opløftende, hvis I ønsker at holde forelskelsen ung hele jeres ægteskab igennem.

Jeg faldt over et udklip med nogle

citater af Dr. Henry Link fra artiklen „Kærlighed, ægteskab og børn“ angående moderskabets velsignelser:

„Jeg er overbevist om, at det at få børn er et ægtepars største og mest afgørende kærligheds-erklæring til hinanden. Det er et meget sigende vidnesbyrd, om at det ægteskab er helt og fuldt. Det opløfter ægteskabet fra egoistisk kærlighed og fysisk glæde og opofrelse for at fremme et nyt lille liv. Det sætter selvopofrelse i højsædet i stedet for selvfor-kælelse. Det viser, at manden

stoler på sine egne evner til at sørge for familiens sikkerhed, og at hans hustru ligeledes har tillid til, at han kan. Resultatet er en følelse af åndelig sikkerhed, som, mere end noget andet, også fremmer den materielle sikkerhed.“

Der kan hverken siges eller skrives for meget om, at kvindens vigtigste rolle er at være mor. Man siger, at Napoleon³ spurgte Madame Campan: „Hvad mangler der i, at Frankrigs ungdom kan blive godt opdraget og uddannet?“ „Gode mødre“, lød hendes svar. Kejseren blev stærkt

imponeret af dette. „Her“, sagde han, „har vi et helt system i et eneste ord — mor.“

Henry Ward Beecher⁴ skrev: „Moderens hjerte er barnets klasseværelse.“ Jeg tror af hele mit hjerte, at det virkelig er sandt. Gentagne gange har jeg sagt til præstedømmets ledere, at det vigtigste arbejde, de nogensinde vil komme til at udføre, foregår inden for deres egne fire vægge. Gennem årene har jeg spurgt mødre til familier med mange børn — familier, som det gik godt — hvad der gjorde, at det gik børnene godt. Jeg genkalder mig det, som en mor trak frem som det vigtigste, da hun skulle besvare mit spørgsmål: „Jeg var altid til rådighed, når der skete noget vigtigt for mine børn, medens de voksede til.“ En anden mor sagde: „Vi gjorde os enorm umage med det første barn; og så brugte de andre det første barn som mønster.“ Med den erfaring, jeg efterhånden har erhvervet mig, ville jeg næppe standse ved det første barn, jeg ville blive ved med at sætte alle mine kræfter ind på opgaven. Men alligevel ligger der en sandhed gemt i dette råd.

En anden prøve på sandt moderskab blev omtalt af en kvinde fra en af Idaho stavene. Jeg havde udtalt en meget hård kritik, da jeg så, at de kaldte fædre og mødre til at tjene i organisationerne, hvor det ville blive nødvendigt, at begge forældrene var borte fra hjemmet på samme tid. Jeg tror nok,

at jeg udtrykte mig lidt vel bestemt. En af rådgiverne blev irriteret og sagde, at de efter den tale ville miste en hel del af deres ledere og funktionærer, og han fik mig således til at tænke, at jeg hellere måtte omvende mig fra, hvad jeg havde sagt. Ved mødet om eftermiddagen sad jeg ved siden af præsidentinden for stavens hjælpeforening, og til hende sagde jeg: „Man fortæller mig, at du har ni børn. Vil du ofre nogle minutter på at fortælle os, hvordan du har været i stand til at opdrage så stor en børneflok på den rigtige måde og alligevel arbejde aktivt i kirken, ovenikøbet for det meste som leder, i al den tid, du har været gift?“ Jeg vidste ikke, hvad hun ville sige, men jeg bad om, at hun ville sige det jeg håbede.

Hun sagde: „Tja, først og fremmest fulgte jeg min afdøde mors eksempel. Jeg opdrog mine børn, som hun opdrog os.“ Tænk engang over det. At være en god mor har ikke noget med tid at gøre, det er evigt og spænder over år og evigheder. Hvis I har klaret jeres arbejde i hjemmet godt, så vil jeres sønner og døtre i tiderne fremover søge at være gode forældre ud fra jeres eksempel.

„Dernæst“, sagde hun, „giftede jeg mig med alle tiders gode følgesvend. Farmand og jeg satte os altid ned sammen, når en af os blev kaldet til en stilling, og talte om det. Vi havde besluttet, at vi begge ville være aktive i kirke-

arbejdet, hvis vi kunne arbejde i organisationer, der muliggjorde, at jeg kunne være hjemme hos børnene, når han var til møder, og omvendt.“ Så tilføjede hun, at dette havde de praktiseret gennem alle de år, hvor børnene voksede op. „Og endelig“, sagde hun, „har jeg et umisteligt vidnesbyrd, om vor Herre og Frelser, Jesu Kristi guddommelige mission.“

Jeg giver disse eksempler på det at være en god mor. Tænk over dem. Det er storslåede eksempler, hvor kvinderne i vidunderligt kammeratskab har samarbejdet med deres mænd om at opdrage sønner og døtre til et sandt vidnesbyrd om Frelserens guddommelige mission. Det er det, der dannet et sammentærende grundlag for familien, når der er ting, der nødvendigvis må gøres og siges under børnenes opvækst, hvis vi ønsker, at de skal føres frelst igennem.

Jeg kommer nu til noget, der for nogle godt kan være et kildent emne. Selvom omstændighederne nødvendiggør at nogle familier må arbejde, fordi familien ikke kan klare sig for det, faderen tjener, eller fordi de er blevet enker, må de alligevel ikke negligere deres pligter i hjemmet, specielt ikke med henblik på børnene. Jeg føler, at kvinderne i dag er blevet ofre for det moderne livs krav om et foreget tempo. Det er ved at opbygge deres moderlige intuition og et nært forhold til børnene, at de er i stand til at

være på bølgelængde med deres børn og opdagde de første tegn på vanskeligheder, farer og bekymringer, der, hvis man fanger dem i tide, måske i det lange løb kan redde børnene fra virkelig ulykke.

At ansvaret som forældre er af allerstørste vigtighed, blev fastslået for os af en af vore store ledere, nu afdøde, præsident J. Reuben Clark, Jr., i en tale, som han holdt for mange år siden. Han sagde følgende:

„Arbejdet med at opdrage hviler først og fremmest på hjemmet, som opbygges af en far og en mor, der har indgået de hellige celestiale pagter, som ledes af en retfærdig mand, der bærer Guds søns hellige præstedømme. Dette hjem skal uden undtagelse være et hjem, hvor man lever efter budene, et hjem fuldt af moralsk renhed, af glæde; et lovydigt hjem, i stort og småt, både hvad de verdslige og de kirkelige love angår, hvor man giver gavmildt, hvor tålmodigheden, høfligheden, loyaliteten, opofrelsen og først og fremmest åndeligheden har til huse; et hjem fyldt af brændende vidnesbyrd og stor viden om evangeliet.

„Hver eneste en af os må skabe et sådant hjem for vore børn, hvis vi skal undgå fordømmelse og tjene Gud, som han har budt os, og nå det, som er lovet os.“

Hvis en kvinde er blevet enke og derfor bliver nødt til at have udearbejde, bør hun gå til sin biskop og til hjælpeforeningens præsi-

dentinde. Hjælpeforeningens søstre bør så holde øje med det hjem og passe på, at moderens små børn ikke mangler noget, når hun ikke selv kan være der. Måske burde der for en tid, medens børnene er små, gives så megen materiel hjælp, at moderen ikke behøver at forlade børnene. Husk, dette er tiden, hvor vi først og fremmest må have børnenes velværd i hjemmet for øje.

For mindre end et år siden, sagde en fremtrædende taler ved en lokal foreningsmiddag følgende: „Landet har valgt den forkerte vej til løsningen af mange spørgsmål. Vi tager os af lovovertræderen, efter at han er blevet lovovertræder; af stofmisbrugeren, efter at han er begyndt at misbruge stoffer; af forbryderen, efter at han er blevet forbryder. Vi glemmer, at vi burde gøre noget for de unge, før problemerne opstår. Der er intet, der kan erstatte et godt familieliv. Det er herigennem at børnene opdrages, her de danner deres vaner; det er her, de får kræfter til at se verden i øjnene. Den, der er imod det „etablerede samfund“, giver samfundet skylden for, at han ikke kan kommunikere med sine forældre.“ Foredragsholderen, der var en fremtrædende embedsmand fra Puerto Rico, sluttede af med at sige: „Den dag, vi afskaffer familien, som den vigtigste enhed i samfundet, er vi fortabte. I gennemsnitsfamilien er det begrænset, hvor megen tid voksne og børn har sammen. Denne korte

tid bør bruges godt og til fælles aktiviteter, som alle kan få glæde af.“

Hvor mange gange er dette ikke blevet sagt i kirken i løbet af de sidste 50 år? Men nu understreges det i det program, vi har, der kaldes familiehjemmeaften. Vi skulle være evigt taknemmelige, at vi, gennem inspiration, har fået vor familiehjemmeaften og hjemmelærersprogrammet, gennem hvilket præstedømmet arbejder for at opmuntre de hjem, der endnu ikke holder familiehjemmeaften, til at gøre det.

I går gik jeg gennem forhallen i den bygning, hvor kirkens kontorer er. Der var en ung kvinde med nogle mindre børn omkring sig. Da vi hilste på hinanden, fortalte hun mig, at hun kun havde været medlem et par måneder. Jeg spurgte hende om hendes mand. „Næh“, sagde hun, „jeg er alene med otte børn“. Så sagde jeg: „Du må ikke føle dig alene, fordi din mand ikke er hos dig. Hold dig blot til dine hjemmelærere og din biskop.“ Hun smilede til mig og svarede: „Bror Lee, jeg har de bedste hjemmelærere, nogen kunne ønske sig, og ingen har en bedre biskop, end vi har. Vi er ikke alene. Vi har en faderlig far, der holder opsyn med os, en der bærer præstedømmet, som nu er kommet ind i vort liv.“

Jeg blev inviteret til middag i et hjem i Salt Lake City, hvor en far havde måtte undvære sin kone i 13 år. Moderen i hjemmet var død; de ældste af børnene havde

overtaget moderens plads. Og jeg spurgte, hvordan han havde kunnet klare sig uden sin kones hjælp. Han trak mig hentil vinduet og pegede mod Highland Parks kirkebygning. Han sagde: „Ser du den bygning? Jeg kunne ikke have klaret det uden kirken. Jeg takker Gud for den plan, hvorefter kirken hjælper hjemmene med at tage sig af børnene.“

I hustruer må arbejde for, at jeres mænd ikke forsømmer børnene. Der må god planlægning til. Jeg fandt forleden noget — eller rettere min kone, Joan, fandt det. Det var en udtalelse fra en kilde, vi ikke umiddelbart ville have efterforsket. Udtalelsen stod i et blad ved navn Family Circle og var af prinsesse Grace af Monaco. Men det, hun sagde, kunne lige så godt være sagt af en hjælpeforeningspræsidentinde: „Jeg er fuldstændig i samme situation som enhver anden, der forsøger at bibeholde sammenholdet i sit hjem. Jeg må kæmpe, ja, jeg mener kæmpe, for at få tid til at være sammen med mine børn. Min mand og jeg bruger hvert ledigt øjeblik til at være sammen med vore børn for at kunne dele vort liv med dem. Og når der ikke er nogen ledige øjeblikke, må jeg skabe nogle.“

En dommer blev spurgt: „Hvad er det bedste middel mod ungdomskriminalitet?“ Og dommeren, som var fra New York, svarede: „Bibehold faderen som familieoverhoved.“ Se til, at faderen indtager sit sæde som familiens

overhoved. To af De Tolv, jeg var selv den ene, blev sendt til en stav, hvor hustruen til en af de ledende autoriteter havde brug for hjælp. Hun og hendes mand var på nippet til at blive skilt. Da vi prøvede at tale denne kvinde til rette, sagde hun, at hun ikke havde været andet end en ansat husholderske i hans hjem; at han havde brugt sit arbejde og kirken som undskyldning til at komme frem. Enten det nu var tilfældet eller ej, havde hun i hvert fald givet efter, var blevet bitter og havde kastet sig i armene på en slyngel, der bortledte hendes kærlighed fra hendes mand.

For nylig var der en kvinde, der klagede over, at hun fuldstændig savnede bare den mindste smule selskab, og at hun og børnene ikke fik lov til at tage del i mandens liv. Lad det ikke ske i jeres hjem. Hvis det er nødvendigt, så kæmp for, at I og jeres mænd og jeres børn kan tilbringe nogen tid sammen.

En anden vigtig ting er det, vi kalder barmhjertighedsgerninger. Min tante, Jeanette McMurrin, fortalte mig følgende historie: Hun var enke og boede hos sin datter. En morgen kom hendes datter ind til hende og sagde: „Mor, vi har ikke noget at spise. Min mand er, som du ved, arbejdsløs. Jeg er ked af det, mor.“

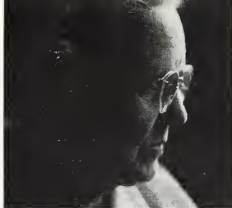
Tante Jeanette fortalte, at hun klædte sig på, gjorde sit husharbejde, gik så ind til sig selv, lukkede døren og knælede ned. „Kære himmelske Fader“, bad

hun, „hele mit liv har jeg prøvet på at holde budene; jeg har betalt min tiende; jeg har tjent kirken. Vi har ingen mad i huset i dag. Fader, vil du ikke bevæge en eller andens hjerte, så vi ikke skal være sultne.“ Hun fortalte, at hun derefter gik rundt med et glad hjerte, idet hun tænkte, at alting ville gå i orden.

Få timer efter blev der banket på døren, og der stod en lille pige fra nabolaget med armene fulde af fødevarer. Idet enken forsøgte at holde tårene tilbage, tog hun barnet ind i køkkenet og sagde: „Stil det her, og sig til din mor, at dette kommer som svar på vore bønner idag. Vi havde slet ingen mad i huset.“

Det siger sig selv: Den lille pige gik hjem igen og fortalte moderen, hvad der var blevet sagt, og lidt senere var hun der igen med endnu en favnfuld. Da hun bar tingene ind i huset spurgte hun: „Kommer jeg også denne gang som svar på en bøn?“

Tante Jeanette svarede: „Nej, min ven, denne gang kommer du for at opfylde et løfte. For 50 år siden, da din bedstemor ventede et lille barn, havde hun ikke noget at spise, var dårligt ernæret og afsvækket. Jeg var den lille pige, der kom med mad til hende, så hun kunne få kræfter til at føde sin lille pige, der senere blev din mor.“ Så sagde hun: „Herren sagde: „Kast dit brød på vandet, thi du får det igen, går end lang tid hen.“ Denne gang har du båret de fødevarer tilbage til mig, som jeg

bragte din bedstemor, så at din mor kunne blive født." (Se Præd. 11:1.) Barmhjertighedsgerninger! Den store Kong Benjamin sagde, da han talte om gode gerninger:

... at alle I, som afviser betle- ren, fordi I intet har; jeg ville ønske, I ville sige i hjertet: Jeg giver ikke noget, fordi jeg ikke har noget, men dersom jeg havde, ville jeg give. Dersom I siger dette i hjertet, er I uden skyld, men ellers er I fordømt, og jeres fordømmelse er retfærdig, thi I begærer det, som I ikke har modtaget. (Moses 4:24-25.)

Herren dømmer os ikke alene efter de ting, vi gør, men efter vort hjertes hensigter. Profeten Joseph Smith så i et syn sin far og mor og sin bror Alvin i Det celestiale Rige, og det undrede ham meget. Hvordan kunne Alvin være i Det celestiale Rige, når han ikke var blevet døbt og døde, før kirken blev organiseret? Og Herren sagde:

„Alle som er døde uden kendskab til dette evangelium, men som ville have modtaget det, hvis de havde fået lov til at blive, skal arve Guds celestiale Rige.“ (Documentary History of the Church, bind 2, side 380) På samme måde skal hustruer og mødre, som er blevet nægtet hustruens og moderens velsignelser i dette liv — men som i deres hjerter siger: jeg ville gøre alt det, dersom jeg blot kunne — blive velsignet af Herren, som om de havde gjort det, og i den kommende verden vil de, som i deres hjerter ønskede at

tjene, men ikke kunne og var uden egen skyld, få kompensation.

Det stærkeste våben, vi har mod de onde kræfter i verden i dag, lige gyldigt, hvad det er, er et umisteligt vidnesbyrd om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Belær jeres små børn, mens de sidder på jeres skød, og de vil vokse op og forblive stærke og trofaste. De vil måske komme på afveje, men jeres kærlighed og tro vil bringe dem tilbage. Husk, hvad præsident McKay sagde, og som omskrevet lyder således: „Ingen succes kan opveje, når du fejler i hjemmet.“ Husk også, at intet hjem har fejlet, så længe det ikke opgiver ævret. Hvis en 16-17 årig er umulig, så giv ikke op. Bibehold et bånd af tro og kærlighed og knyt ham til jer med det. Vi er Guds børn, og han giver ikke op. At Herren må hjælpe os til at være ens over for alle hans børn, skal være min ydmyge bøn i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ○

Er „Mormons Bog“ en ny Bibel ??

AF JØRGEN W. SCHMIDT

Der gik kun et år, efter at de første mormoner var kommet til Danmark i 1850, før den første udgave af „Mormons Bog“ blev trykt – 568 tætrykte sider. Alene det beviser, hvor stor betydning mormonerne til lægger den bog, som da også har givet dem deres navn, der i virkeligheden er et øgenavn, idet mormonkirken egentlig hedder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Nu er der kommet et nyt oplag af bogen, sjette danske udgave sjette oplag, og den er hermed trykt i 85.000 eksemplarer. Det kan nok give anledning til eftertanke, og da mormonkirken kan rose sig af at være i meget stærk talmæssig udvikling – der er nu 3 millioner af dem i verden, er der grund til at tage bogen op til ny vurdering. Den er grundlaget for hele mormonbevægelsen. Og da videnskaben på områder, der tangerer bogen, er kommet langt forud for, hvad der lå til grund for de hidtidige betragtninger over den, som er kommet til udtryk i leksika, artikler og bøger, kan resultatet af en sådan nyvurdering nok komme til at give overraskelser.

Meget kort fortalt er mormonerens egen beskrivelse af bogens tilblivelse denne: „I 1820 fik en 14-års dreng, Joseph Smith, i staten New York en åbenbaring. I synet fortalte Gud Faderen og Jesus Kristus ham, at han ikke skulle slutte sig til nogen kirke, men at han skulle blive et redskab til genoprettelse af Guds sande kirke. Syv år senere fik han overdraget nogle nedgravede plader med indskriptioner, som han ved hjælp af det instrument, der i Det gamle Testamente kaldes: „Urim og Thummim“ blev sat i stand til at oversætte. I 1830 udkom denne oversættelse på engelsk under navnet: „Mormons Bog“. Selvfølgelig måtte en så fantastisk historie møde modstand. Joseph Smith blev i 1844 dræbt af pøbelen, der var blevet ophidset af præste-

standen. Brigham Young blev den nye leder af bevægelsen, og han førte de 20.000 mormoner den lange vej over prærierne til egnene omkring Den store Saltsø, der nu er staten Utah.

Stjal Joseph Smith manuskriptet?

For mormonerne modstandere var det nødvendigt at finde en plausibel forklaring på, at en ulørd mand på blot 25 år havde produceret et værk, der i tankegang, opbygning, indhold og sproglige form var så helt usædvanlig og simpelthen revolutionerende med hensyn til den dengang meget ringe viden om Mellem- og Sydamerikas kulturrige før spanierne.

Man fandt et godt argument, der ikke alene stemplede bogen som et falskneri men også Joseph Smith som en tyv. Historien gengives typisk ved denne leksikonnotits: „Kort efter at mormonerne havde begyndt deres propaganda, hævdede det imidlertid, at Mormons Bog var et plagiat af et manuskript, Samuel Spauldings: „Det genfundne Manuskript“. Både Spauldings enke og hans broder anlagde retssag, men det kunne ikke bevises, at Joseph Smith ved en mellemmands hjælp havde benyttet Spauldings manuskript ved udarbejdelsen af „Mormons Bog.“ Men tilbage står jo beskyldningen og mistanken, og det har utallige mindre seriøse omtaler i højeste grad benyttet sig af. Med udeladelse af oplysningen om, at sagen afvistes!

Nu er der imidlertid for alvor og for steds rammet en pæl gennem den historie: Præsidenten for Oberlin College i Ohio, USA, James H. Fairchild, har på Hawaii fundet det oprindelige manuskript til Spauldings roman og har udgivet det på tryk. Det er tydeligt, at det kun ganske vagt har lighed med „Mormons Bog“. Fairchild har offentliggjort en erklæring, der ganske afviser, at Joseph Smith kan have benyttet det som grundlag for „Mormons Bog“. „Man må finde en anden forklaring på „Mormons Bog“, hvis en forklaring forlanges“, skriver han.

- 1 Luther, Martin (1483–1546) tysk munk, grundlægger af protestantismen.
- 2 Smith, George Albert (1870–1951) præsident for kirken (1945–1951).
- 3 Napoleon (1769–1821) Fransk kejser fra 1804–1805.
- 4 Beecher, Henry Ward (1813–1887) amerikansk protestantisk præst, redaktør.

En sammenligning af de to bøger godtgør adskillige forskelle: Spauldings fylder i tekstmængde kun en tiendedel af „Mormons Bog“. Den tager sin begyndelse i året 315 efter Kristus, mens „Mormons Bog“ begynder 600 år før Kristus. Spaulding fortæller om en mand, der fra Rom sejler mod Storbritannien men af en storm drives mod Atlanterhavet til Amerika, hvor han tages tilfange af indianere i Delaware, hvor han bliver i to år. For en stor del er bogen en kærlighedshistorie af temmelig slibrig karakter. „Mormons Bog“ beretter om en profet, som i Palæstina forkynder Guds vrede over folkets ugudelighed, og som forudsiger, at Jerusalem vil blive ødelagt. Da kun få tror, drager han med sin familie ud i ørkenen, hvor han ved Det røde Hav bygger skibe, der søsættes med familiemedlemmer og nogle få tilhængere. Rejsen bringer dem over Det indiske Ocean til Amerikas vestkyst, hvor man slår sig ned og udvikler sig til to folkegrupper. Den ene holder sig gennem århundreder til stamfaderens tro og værner om de historiske optegnelser, som man har bragt med sig fra Jerusalem (med Det gamle Testaments beretninger), og deres profeter viderefører optegnelserne. Efter Kristi død og opstandelse i Jerusalem besøger han dette folk, belærer dem som han gjorde det hos jøderne, udvælger apostle og opretter sin kirke. Han forlader dem med opfordring til at holde fast ved troen. Imidlertid bekræftes dette folk af den anden gruppe, der omkring 400 år efter Kristus udfryder de sidste af deres fjender, efter at Moroni, den sidste af bogens skribenter, har gravet de hellige optegnelser ned i Cumorrah. Det er disse optegnelser, Joseph Smith udgav som: „Mormons Bog“. Spaulding-historien kan altså udgå af fremtidige artikler om „Mormons Bog“. Men der er andre argumenter, der trænger til revision:

Thor Heyerdahls papyrusbåde
Videnskaben har hårdnakket benægtet, at der har været forbindel-

se mellem den gamle og den nye verden for Erik den Røde. At der var pyramider begge steder (og utallige andre lighedspunkter i kulturerne) siger man er enten tilfældigt eller resultatet af parallelløbende udviklinger. Imidlertid har de seneste år svækket sådanne argumentationer. Thor Heyerdahl har uigen-driveligt ført bevis for, at det kan lade sig gøre med selv skrøbelige og primitive fartøjer at foretage rejsen over Atlanterhavet. Og at ægypterne, der var istand til at bygge pyramiderne, ikke skulle kunne fremstille lette skibe, er svært at tro. Perspektiverne for en sammenlignende historieforskning af de to kulturer er derved ændret. Og hertil kommer nu den amerikanske professor Cyrus H. Gordon's meddelelse om, at han har bevis for, at jøder kom til Amerika mindst 1000 år før Columbus. Beviset er en sten, der blev fundet af arkæologer allerede i 1885, men hvis inskription man først nu har tydet. Bogstavernes stil kan føres tilbage til Kanaan, og teksten lyder i engelsk oversættelse: „For the Land of Judah“. Stenen opbevares i Smithsonian Institute i New York. Meddelelse om fundet og tydingen udsendtes den 19. oktober 1970 af Associatet Press og har mildest talt vakt furor i videnskabelige kredse.

Joseph Smiths påstand i bogen fra 1830 om en udvandring fra Palæstina til Amerika 600 år før Kristus er altså ikke længere en dristig utopi men er absolut sandsynlig om mulig.

Man har angrebet „Mormons Bog“ for en række påståede anakronismer: anvendelsen af cement, hestes, skriftsprog, osv., noget som videnskaben benægtede, at de pågældende folk havde eller kendte til. Men i de seneste år har videnskaben måttet erkende, at cement virkelig har været benyttet, man har fundet skeletter af heste, der kan dateres tilbage til langt før Columbus. Og hvad man hidtil har ment var ornamenter, er nu blevet tydet som skrevne budskaber og inskriptioner.

Sproget i Mormons Bog

Sprog-mæssigt er der den mærkværdighed ved „Mormons Bog“, at den virker ægte, det vil sige skrevet af mange forskellige forfattere. Dens 13 hovedskribenter har meget forskellig stil, og ordforrådet er stærkt forskelligartet. Kun en yderst dreven forfatter ville kunne forandre stil i så udpræget grad fra kapitel til kapitel.

Bogens opbygning er kompliceret. Holder man ikke hovedet klart under læsningen, er det ofte svært at adskille de forskellige afsnit og pladers indhold, der handlings- og tidsmæssigt overlapper hinanden. Det er svært at forestille sig, hvordan den unge, ulærde Joseph Smith har haft teknisk kunnen til at opbygge en så sindrige og indviklet roman-konstruktion. Og også at finde en rimelig forklaring på årsagen til at gøre den så indviklet.

Og endelig den religiøse forkyndelse. Bogen hævder at være et nyt (andet) vidne om, at Jesus er Kristus, verdens forløser. Og det er næppe muligt at påvise noget sted i bogen, der er i modsætning til Kristendommens forkyndelse eller etiske opfattelse. I hvert fald mindes jeg ikke at have set nogen teolog gå i rette med bogens religiøse lære. Man har tilsyneladende nøjedes med at spytte på bogen på grund af de rent ydre forhold — og har omhyggeligt undgået at læse, eller i hvert fald kommentere, teksten.

Hvadenten man kan lide det eller ej, så må man konstatere, at enten har Joseph Smith været en helt usandsynligt og mærkværdigt begavet forfatter med en overnaturlig viden om ellers ukendte forhold og en fantasi som en Jules Verne — eller bogen er, hvad den udgiver sig for at være, beretninger skrevet af en lang række skribenter over en tusindårig periode, beskrivende en iøvrigt aldeles ukendt de amerikanske indianeres historie. Og at bogen derved bliver et sidestykke til Bibelen.

Jørgen W. Schmidt

Begynd i dit eget hjem

Jeg er blevet bedt om at repræsentere fædrene indenfor præstedømmet, og jeg henvender mig specielt til de søstre i hjælpeforeningerne, hvis mænd ikke for tiden er aktive i kirken, eller som endnu ikke er medlemmer af kirken. Jeg ved, at det er mange, jeg henvender mig til. Og jeg beder jer, som er så heldige at have jeres mænd aktive i kirken, om at lade mine ord til jer nå ud til jeres mere uheldigt stillede søstre gennem jer. Læg vel mærke til, at jeg ikke taler til ikke-medlemmer, men: „til de søstre, hvis mænd endnu ikke er medlemmer.“

Når vi rejser ud til stavskonferencer hver week-end, så møder vi altid een eller to stavsledere, som først har sluttet sig til kirken efter mange år, opmuntret af en tålmodig, og ofte altopofrende hustru.

Jeg har ofte sagt, at en mand ikke kan modstå at blive medlem, hvis hans kone virkelig ønsker det, og hvis hun ved, hvordan hun skal opmuntre ham. Alt for ofte giver vi bare op. Men man må aldrig give op, hverken i dette liv eller i det tilkommende. Man må aldrig give op.

Der er mange, der har sluttet sig til kirken på et meget sent tidspunkt i deres liv, eller efter at have tøvet i mange år, inden de tog skridtet fuldt ud. Så følger fortydelsen over alle de spildte år og spørgsmålet: „Hvorfor blev jeg ikke klar over det noget før? Det er for sent for mig at læse evangeliet eller at gøre fremskridt inden for det.“

Jeg synes at lignelsen om husbonden, der lejede arbejdere, må kunne trøste noget. Nogle arbejdere lejede han fra den første time på dagen og aftalte en fast pris med dem. Så fandt han nogle andre stående der, og han spurgte dem: „Hvorfor står I her le-

de hele dagen? De svarede ham: „Fordi ingen har lejet os.“ Da siger han til dem: „Gå også I hen i min vindgård;“ (og hvad der er retfærdigt, det skal I modtage.“) (Det indrammede oversat og tilføjet ifølge den engelske Bibel O. A.) (Matt. 20:6-7)

Og således blev han ved lige til den elvte time. Han lejede stadig arbejdere og satte dem i arbejde. Og da dagen var forbi, betalte han dem allesammen det samme beløb. Men dem, der var kommet først, knurrede og sagde:

„Dé sidste dér har kun arbejdet én time, og du har stillet dem lige med os, som har båret dagens byrde og hede.“

„Men han svarede dem og sagde til en af dem: „Min ven! Jeg gør dig ikke uret; blev du ikke enig med mig om en denar?“

„Tag, hvad der er dit, og gå! Men jeg vil nu give den sidste dér lige så meget som dig.“

„Har jeg ikke lov at gøre, som jeg vil, med det, der er mit? . . .“ (Matt. 20:12-15)

Det var ikke penge, han talte om. Det celestiale Riges porte står åbne, enten man kommer tidligt eller sent. Søstre, I må aldrig opgive ævred. Hvis I har tro nok, og I ønsker det tilstrækkeligt meget, kan I stadig komme til at opleve jeres mænd som familieoverhoveder, der er aktive og trofaste i kirken.

Nogle af dem, der forlængst har opgivet alt håb, har bittert sagt: „Der skulle mindst et mirakel til.“ Og til det kan jeg kun sige: „Og hvorfor ikke? Hvorfor skulle der ikke ske et mirakel! Er sagen ikke det værd?“

Ved konferencen i England talte jeg til søstrene om disse ting og opmuntrede dem til at betragte deres mænd, som om de var aktive med-

lemmer, at gøre det ved at vise deres tro på, at det måske netop var det, der skulle til, for at de kunne opnå, hvad de ønskede. Få dage senere modtog jeg et langt brev fra en søster, som havde overværet mødet. Jeg vil kun citere nogle enkelte sætninger:

„I min patriarkalske velsignelse“, skrev hun, „fik jeg at vide, at det var ved blid overtalelse, mild belæring og forståelse, at min mand ville få et bedre forhold til kirken, og at han, når lejligheden kom, ville modtage evangeliet. At han ville finde det vanskeligt, men at han, hvis han åbnede sit hjerte og lod Herren og den Helligånd arbejde med sig, ville genkende evangeliet og følge dets vej.“

„Jeg blev bekymret“, skrev hun videre, „fordi jeg ikke altid er blid, kærlig og forstående, men snarere vred og irriteret temmelig ofte; og alligevel vidste jeg godt, at det var forkert. Jeg bad Herren om at hjælpe mig, og denne hjælp kom gennem, hvad du sagde om at behandle vore mænd, som om de var medlemmer af kirken.“

„Det har jeg gjort i de sidste par dage, og det har hjulpet mig umådeligt meget, for hvis min mand bar Guds hellige præstedømme, ville jeg være en langt lydligere hustru og ære præstedømmet.“

„Vi er blevet knyttet nærmere til hinanden, og jeg er blevet klar over, at med mindre jeg nu bliver blid, kærlig og forstående, er jeg ikke værdig til at have præstedømmet i mit hjem.“

Og så tilføjede denne søster håbefuldt: „Jeg må blive sådan, så min mand og jeg og vore seks dejlige børn kan blive besejlet til hinanden i det hellige tempel og tjene Herren

det for alvor, at når I er hjemme, er I også i kirke, eller burde i det mindste være det. Vi er tilbøjelige til i vort stille sind en gang for alle at have fastslået, at et menneske ikke er aktivt, med mindre det går regelmæssigt til kirkemøderne. Jeg kan huske, at præsident Lee engang fortalte om en, han kendte, der ville blive regnet for inaktiv, hvis det skulle være kriteriet, og alligevel vidste han om ham, at han var et fromt menneske. Selvfølgelig den handling at gå fra hjemmet over til kirkebygningen er på en eller anden måde blevet til et symbol på det at være aktiv i kirken.

Det bliver så det første, vi forsøger at få vore mænd til, at få dem til at komme til møderne. Men det er i virkeligheden ikke der, man skal begynde. Alt det kommer senere. Lad mig komme med et forslag.

Det er vanskeligt at få en mand til at gå i kirke, når han ikke føler sig hjemme der. Det er måske nyt og anderledes for ham, eller måske er der nogle vaner, som han endnu ikke har løst sig fra og føler sig af den grund ikke rigtig tilpas i kirken. Der findes skam en anden løsning — nemlig den at få ham til at føle, at han er i kirke, i selve hjemmet.

Vi forstår ofte ikke at værdsætte, hvad han udfører i hjemmet. Det med at gå i kirke er for os blevet synonymt med kirkeaktivitet. Det kan tit være det, han gør hjemme, der er vigtigst i begyndelsen.

Og deraf følger forslaget: Hvorfor begynder du ikke i dit eget hjem? Og jeg gentager, hvis din mand ikke føler sig hjemme i kirken, så gør alt, hvad der står i din magt for at få ham til at føle sig i kirke, når han er hjemme.

Hvordan bærer man sig ad med det? Tja, hjælpeforeningen kan besvare

som en familie, der er forenet i Kristus.”

For at fremme sådanne mirakler vil jeg her tale om, hvad en mand i virkeligheden er, og komme med forslag til, hvordan I bedst kan tage mod denne udfordring.

For det første, så at sige alle mænd ved, at de burde lede hjemmet i retfærdighed. Skriften siger klart: „Mennesket er blevet tilstrækkeligt undervist, så det kender godt fra ondt . . .” (2. Nep. 2:5)

Det sker ofte, når kvinden slutter sig til kirken før sin mand, eller når hun allerede er medlem før, de gifter sig, at hun hurtigt bliver hjemmets åndelige leder. Familiefaderen står så i den situation, at han ikke ved, hvordan han skal komme op på siden af hende, selvom han er klar over, at

det er der, han hører til. Han føler på en eller anden måde, at han måske gør hende overflødig. Manden vil ofte føle sig lidt ubehageligt til mode og holde sig tilbage, idet han ikke helt ved, hvordan han skal vriste ledelsen ud af sin kones hænder.

Der er nogle meget ømtålelige følelser forbundet med denne sag, som har noget at gøre med mandens naturlige jeg, og som berører selve midtpunktet for hans følelser som mand. Jeg må i al oprigtighed sige, at der findes mere end en kvinde, der er så besluttet på at gøre sin mand aktiv i kirken, at hun stirrer sig blind på problemet og ikke kan se, at det faktisk kunne gøres meget hurtigt.

Husk, kære søstre, at hjemmet er en del af kirken. Når I først har indset

det spørgsmål. For mig at se, er hjælpeforeningens største udfordring i dag arbejdet med at hjælpe alle disse dejlige søstre med at give deres mænd blide puf i den rigtige retning. For nylig blev der foretaget en undersøgelse af familier med inaktive fædre eller fædre, der ikke var medlemmer. Disse fædre indvilligede efter nogen overtalelse i at lade skikken med at holde familiehjemmeaften få indpas i deres hjem. Gradvis tog disse fædre mere og mere del i dem. Det tiltrak dem, fordi alting foregik i deres egne behagelige omgivelser, og fordi de selv kunne bestemme, hvordan det skulle gå for sig, og så flexible er familieaftenerne netop.

Resultatet af dette var ganske interessant. Da fædrene begyndte at føle sig tilpas med kirken hjemme, varede det ikke længe, før de gik i kirke sammen med deres familier.

At give nogle af de himmelske ting indpas i hjemmet er at sikre sig, at familiens medlemmer udvikler et aktivt medlemskab i kirken. Det er lige det familiehjemmeaftener er til for — et møde i hjemmet, der kan tilrettelægges efter ethvert behov; og familieaftener er lige så meget et kirke-møde, som de møder der holdes i kirkebygningen.

Det er muligt, at der skal et mirakel til for at få jeres mænd til at blive aktive i kirken eller til at blive medlemmer af den. Nogle af os tror, at et mirakel kun er et mirakel, hvis det sker på én gang, men mirakler kan også ske langsomt. Og tålmodighed og tro kan fremtvinge ting, der ellers aldrig ville være sket.

Det tog en af mine søstre sytten år, men det var det værd. Jeg kender en biskop, der var tredive år om at blive aktiv, men som han siger, tror han

ikke på, at man skal springe ud i tingen over hals og hoved.

Så begynd, hvor I er i jeres eget hjem, og hav tålmodighed, enten det kun tager kort tid, eller lang tid, eller næsten en evighed. Der står noget meget betydningsfuldt i Ethers Bog: "... modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet." (Eth. 12:6) At opbygge en himmel i jeres eget hjem vil være at gøre et stort skridt i retning af disse mirakler.

En af disse familier, der deltog i dette eksperiment, blev, da man besøgte den nogle måneder senere, spurgt, om man så havde holdt familiehjemmeaften hver uge lige siden.

Hustruen svarede: „Det ved vi ikke rigtigt. Der var en uge, hvor vi ikke rigtig ved, om vi kan kalde det en familiehjemmeaften eller ej.“

„Jamen, hvad gjorde I da?“ blev der spurgt.

Med tårer i øjnene svarede hun: „Den aften gik vi i templet for at blive besejlet til hinanden.“

Familiefaderen, der nu bærer Det melkisedekske Præstedømme, sad ret op og ned og fyldtes med glæde, medens han fortalte, hvad familiehjemmeaftenerne havde fået dem til at føle, hvor vigtigt familielivet var, og hvor stort behov, de havde for åndelige ting.

Hans kone fortsatte: „Det var min fødselsdag, den dag vi var i templet. Jeg fik ikke nogen fødselsdagsgave, fordi nu, hvor vi betaler tiende, har vi ikke råd til noget udover vores fornødenheder.“ Så så hun på sin mand og sagde: „Den bedste gave, jeg nogensinde kunne få, fik jeg, da du tog os med til templet.“

En anden kvinde sagde om sin mand: „De bedste familiehjemmeaftener, vi

havde, var dem, hvor min mand underviste.“

Da hendes mand hørte det, sagde han: „Nå, jeg klarede mig da ikke så godt.“

Men hun gentog: „Jo, du gjorde. Jeg var meget stolt af dig.“

Så sagde han (og er det ikke typisk for en mand?): „Tja, jeg var måske ikke så dårlig, jeg har faktisk altid været det sorte får, men da jeg underviste min egen familie (husk en kirke i hjemmet), fik jeg en følelse, som jeg aldrig før havde haft, og det hele stod pludselig klart for mig.“

Og nu kommer denne mand regelmæssigt i kirken og er meget aktiv. Det hele begyndte med kirken i hjemmet.

Hvis nu jeres mænd i begyndelsen ikke lever op til de forventninger, I har til dem om at sørge for deres del af det at skabe mirakler, så må I blot gøre jeres del så meget desto bedre. Gør evangeliet umagen værd for ham, så han til sidst ikke kan modstå det.

For nogle år siden besøgte bror Tuttle og jeg en lokal leder. Det var ganske tidligt på aftenen, fordi vi skulle videre til en anden by. Han var endnu ikke kommet hjem fra arbejde, og hans kone havde travlt ude i køkkenet. Hun bad os sidde ned derude, så vi kunne tale sammen, mens hun arbejdede.

Der var lagt madpakker frem på bordet. Hun fortalte, at der var „Madpakkemiddag“ i grenen samme aften, og at hun havde brugt hele dagen til at tilberede nogle rigtige lækre madpakker.

Omtrent på samme tidspunkt, manden kom hjem, tog hun nogle varme kirsebærtærter ud af ovnen. Da hun var meget gæstfri, insisterede hun på, at vi fik hvert et varmt stykke kirse-

bærtærte med masser af iscreme på. Det kunne vi selvfølgelig ikke modstå.

Så skævede hun til sin mand, og jeg kunne se, at hun tænkte: „Han vil sikkert også gerne have et stykke tærte, men det ville ødelægge hans appetit, så han ikke senere kan spise sin middagsmad. Det er ikke pænt af mig at lade ham sidde og se de andre spise tærte, men hvis han spiser noget af den, vil han ikke få nogen glæde af det måltid, som jeg har været så lang tid om at tilberede.“

Hun blev omsider enig med sig selv, og skar endnu et stykke tærte — temmelig meget større end det stykke, vi havde modtaget, og med lidt mere iscreme på. Hun bragte det på bordet foran ham, lod sin hånd glide rundt om hans hage, gav ham et ganske lille knus og sagde: „Det er den slags ting, der gør, at evangeliet er umagen værd, ikke skat?“ Lidt senere, da jeg drillede hende for at forkæle ham på den måde, sagde hun: „Han vil aldrig forlade mig. Jeg ved, hvordan man skal behandle en mand.“

Jeg siger det igen — den største udforing, som hjælpeforeningen står over for, er at hjælpe alle disse dejlige koner til de mange hundreder og tusinder af mænd med at opmuntre mændene til at skabe en himmel i hjemmet. Søstre, få evangeliet til at være umagen værd for dem, og lad dem vide, at det er det, I stræber efter.

De fleste kvinder forventer, at mændene selv skal opdag disse ting, og bliver så irriterede og til tider kedede af det, når det ikke er tilfældet. Men mænd er ganske simpelt ikke så følsomme, at de selv kan opdag det. En mand kan være tykhovedet, umulig og langsom, når det drejer sig om

den slags ting. Når I siger til jer selv eller til andre: „Han burde virkelig vide, hvad det er, jeg ønsker allermost“, ja, så burde han måske vide det, men han ved det måske ikke alligevel, og der er nogen, der må gøre ham opmærksom på det.

I går fortalte man mig om en hjemmelærer, der forsøgte at få faderen til at lede bønnen i et hjem. Faderen af slog at gøre det og satte sig ned på sofaen. Til sidst knælede han, men han ville ikke bede. Hjemmelæreren bad da hans kone om at bede, og gennem tårer kom hun frem med alt det, som hun gemte i sit hjerte og bønfuldt Herren om det, som hun ønskede mere end noget andet.

Da hendes bøn var forbi, sagde hendes mand, som var meget overrasket, og jeg tror godt, jeg kan sige, faktisk uskyldig i situationen: „Det vidste jeg ikke. Jeg vidste ikke, hvad det var, du ønskede så brændende. Herrefterdags skal du komme til at se nogle forandringer ske med mig.“ Nogen må fortælle ham det, han skal have at vide, hvor meget evangeliet betyder for jer, og at I holder uendeligt meget mere af ham netop på grund af evangeliet. Lad ham vide, at jeres godhed som hustru og mor, som kammerat i fælles kærlighed netop har sin grund i evangeliet.

Nu ønsker jeg at sige nogle få ord til jer søstre, som er alene. Nej, det mener jeg ikke helt, for ingen er alene. Men jeg taler til jer, som ikke har haft lejlighed til at indgå i ægteskab eller som har mistet jeres mænd gennem en tragisk skilsmisse, eller fordi de er døde.

Nogle af jer må prøve at opdrage jeres børn alene, ofte uden at have ret mange penge, og måske føler I, at I har mange ensomme timer. Jeg ved, der er en stor magt, der kan opveje

ulemperne for jer. En magt, der kan give jer styrke til, hvis det er nødvendigt, både at være far og mor for jeres børn.

Der er mere end en mand i vor lille kreds af generalautoriteter, der er vokset op i hjem, hvor moderen var enke. Jeg har hørt en af dem bevidne, at da han var barn, havde de alt det i deres hjem, som ikke kunne købes for penge.

Der er noget, der hedder præstedømmets beskyttelse, søstre, det kommer I ind under. Det er biskoppen, som står som fader for wardet. Lad ham og hans medarbejdere hjælpe jer. Lad jeres hjemmelærere hjælpe jer, særligt når I behøver en mands indflydelse til opdragelsen af jeres drenge.

Husk, I er ikke alene. Herren elsker jer, og han passer på jer, og så er der Åndens magt, der ligeledes kan hjælpe jer.

Og således siger jeg det samme til jer: „I må aldrig give op. Aldrig nogensinde, hverken i denne verden eller i den tilkommende. For der kommer en time, der er dommens time, og som Herren sagde i lignelsen: „... så skal jeg give jer, hvad ret er.“ (Matt. 20:4)

Der står et interessant skriftsted i Alma: „... men jeg siger dig, at ved små og ringe ting bliver der udrettet store ting, og ved ringe midler beskæmmes de vise ofte.“ (Al. 37:6)

Her har vi så en søster fra hjælpeforeningen, en dejlig mor, med potter og pander, med forklæde og kost, med bageovn og røremaskine, støvsuger og støvklud, med moderlig mildhed, tålmodig og kærlig, med nål og tråd, opmuntring, tro og et fast forsat om at opbygge et ideelt hjem. Gennem alle disse små ting kan I og hjælpeforeningen, med Herrens og

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hel-
liges hjælp, opbygge den samme
styrke og kraft, som findes hos famil-
lier, der er knyttet sammen for tid og
evighed; der findes en uendelig hær
af mænd, nogle villige og værdige,
andre som ikke er helt værdige dertil
endnu, som alle skal gøre tjeneste
som Herrens præster; mænd, der nu
blot står og ser til, usikre, som ikke
rigtig ved, hvad de skal gøre, eller
måske endnu ikke rigtigt er villige til
at gøre det; men alle kan de styrkes
af de af Herrens hjælpersker, der vir-
kelig ønsker at hjælpe.

Må Gud velsigne jer, søstre. Må han
velsigne de af jer, der er enker, og
andre, som må opdrage deres børn
alene. Må han velsigne alle de hund-
reder af tusinder af mødre, der gen-
nem hjælpeforeningerne kan blive
styrkede, at deres drømme til sidst
går i opfyldelse.

Jesus er Kristus. Han lever. Dette er
hans kirke. Miraklernes tid er ikke
forbi. Og det er sådanne mirakler,
der betyder noget for ham. Derom
bærer jeg mit vidnesbyrd, i Jesu
Kristi navn. Amen. ○

Ny missionspræsident i Danmark

Til ny præsident for den danske mission har Det Første Præsidentskab kaldet Grant R. Ipsen fra Boise, Idaho og skulle når dette nr. udkommer være ankommet til Danmark tilligemed sin hustru Edna Hughes Ipsen. Church News bragte den 27 maj 1972 følgende om vor nye missionspræsident:

Præsident Ipsen er født i Malad, Idaho d. 6. november 1932, som søn af Ada Hughes og Nephi Ruel Ipsen. Han har bestået sit B.A. fra Brigham Young Universitetet og er nu akkvisitør i Boise.; Han blev viet til Edna Wayne Hughes i templet i Idaho Falls d. 27. juli 1956, og de har 4 børn. Han har virket som rådgiver i ældsternes kворum, i præsidentskabet i en stavsmision og som biskop i Boise, West 10. ward før han blev kaldet til sin nuværende stilling i højrådet i Boise West Stav.

Mrs. Ipsen er født i Boise. Hun er født d. 6. marts 1935 og er datter af Edna Tyler og Porter Wayne Hughes. Hun har været stavsmisionær, inservice leder, lærer i hjælpeforeningen og præsident for Primary og GUF.

Grant R. Ipsen var missionær i Danmark i årene 1953-56 og var i en periode rådgiver til missionspræsidenten.

De danske søskende byder Præsident Ipsen og hans familie hjertlig velkommen til Danmark.

En Familie- hjemmeaften

Taget i al almindelighed er jeg overbevist om, at sidste dages hellige forældre altid har været optaget af børnenes og hjemmets ve og vel. Jeg tror også, at sidste dages hellige børn stort set respekterer det, som deres forældre lærer dem, såvel som hjemmets standard. Ellers ville der ikke år efter år blive sendt hundreder af unge mænd og kvinder ud på mission, unge mænd og kvinder, der repræsenterer kirkens lærdomme og den opdragelse, de har modtaget i deres hjem.

Men ikke desto mindre må det liv, vi ser omkring os, nødvendigvis gøre forældrene urolige, og i alt for mange tilfælde synes det at få indflydelse på forældrenes forhold til børnene og børnenes forhold til hjemmet.

Dette er grunden til den intensiverede aktivitet, kirken udviser, for at under-

strege dens lærdomme, hvad angår hjemmet, familien og dens gudbestemte skæbne. Der er givet nye retningslinier i form af programmer. Blandt dem springer først og fremmest familiehjemmeaftensprogrammet i øjnene. Jeg har lyst til at fortælle en historie, der for mig at se er indbegrebet af en godt ledet familiehjemmeaften, og klart afbilder moderens rolle. Historien har virkelig gået for sig.

Det var en jordbrugerfamilie. De havde haft modgang på grund af tørke og ufrugtbar jord og var af fattigdom blevet tvunget til at flytte til nabostaten. Faderen, som var en hårdtarbejdende, retfærdig mand, der elskede sin familie højt, var ikke slået ud af den grund. Han havde rådført sig med moderen og børnene, inden de bestemte sig til at flytte; de havde alle fået lov

til at sige deres mening. Moderen var meget åndeligt indstillet og havde et vist og forstående hjerte. Hendes kærlighed til sine børn fik hende til at udholde mange bitre strabadser og selv fysisk lidelse uden nogen sinde at klage.

Der var otte børn i denne familie. Børnene arbejdede sammen med en følelse af indbyrdes loyalitet og kærlighed, så de alle kunne få det så godt som muligt. Så stor var den ældste broders kærlighed til een af de yngre, at den holdt til uendelige forfølgelser, usigelige lidelser, ja, selv til martyrdøden. Disse to brøders forhold til hinanden er blevet sammenlignet med det, der var mellem David og Jonathan. En dag havde den tredieyngste broder i familien, som på det tidspunkt var 14 år gammel, en fantastisk religiøs

gens arbejde var overstået, så alle kunne høre på, at Joseph fortalte enkelthederne, om hvordan Gud Faderen og hans søn Jesus Kristus var kommet til ham, om Engelen Moronis besøg og om det arbejde, som Joseph var blevet udvalgt til at udføre. Som tiden gik, blev der holdt mange sådanne familieaftener, efterhånden som drengen fik nye oplevelser. Moderens beskrivelse af disse hjemmearaftener, som jeg hermed citerer fra hendes bog om profetens liv, lyder således:

„Jeg tror aldrig“, skrev hun, „at en familie, der nogen sinde har levet på jorden, har udgjort en bedre sammensmædet, enhed, end vi gjorde, som vi sad der i en rundkreds; far, mor søner og døtre, alle med vor fulde opmærksomhed henledt på en 18-årig dreng, der knap nok havde læst Bibelen igennem: han syntes mindre tilbøjelig til at fordybe sig i litterære studier end nogen af vore andre børn, men han var langt mere dybsindig og mediterende.“

„Vi var nu overbeviste om, at Gud var lige på nippet til at åbenbare noget, som vi kunne støtte os til, eller som ville give os en mere fuldendt viden om frelsesplanen og menneskehedens udfrielse.“

Og hun slutter med at skrive: „... vort hjem åndede den dejligste enighed og lykke, og der var fred blandt os.“ (History of Joseph Smith, skrevet af

hans mor, Lucy Mack Smith [Bookcraft, 1958], siderne 82-83) For mig at se, er dette en enestående beskrivelse af en familiehemmearften.

Hvor mange af os ville ikke gøre os mere umage, hvis vi virkelig troede, at vort hjem ville komme til at: „Ånde den dejligste enighed og lykke“, og at: „Der ville herske fred iblandt os?“ Og nu vil jeg gerne have lov til at stille jer et par spørgsmål:

Hjælp familieaftenerne i betydelig grad Joseph Smith med at acceptere sin guddommelige kaldelse og med at helige sig den?

Havde aftenerne direkte indflydelse på den umådelige indsats, Hyrum gjorde ved at give profeten hele sin støtte, og på hans overbevisning om det gængivne evangeliums sandhed?

Kunne familiens loyalitet overfor det gængivne evangeliums sag være blevet gjort stærkere på nogen bedre måde end ved at bringe familien sammen og tale om det på denne måde?

Hvorfor bad engelen drengen om at sige det til sin far? Hvorfor ikke til sin mor, sin bror, som han holdt så meget af, en nær ven, eller nogen fra kirken? Hvem har Herren pålagt det primære ansvar for et barn?

Hvad var moderens rolle, da hun bragte familien sammen? Havde hun mulighed for at få indflydelse på, hvordan de andre børn ville modtage hendes søns mirakuløse beretning?

oplevelse; Hans mor har fortalt, at: „Han var fuldstændig overvældet og forbløffet.“ Herefter fulgte andre åndelige oplevelser, hvor en engel talte til drengen. Da Englen havde besøgt ham for anden gang, fik drengen besked om at fortælle sin far om alt, hvad han havde set og hørt. Barn som han var, var han bange, for at faderen ikke ville tro på, hvad han sagde, så usædvanligt var det, som han havde at fortælle ham. Men engelen, der kendte faderens tanker såvel som hans hjerte, forsikrede drengen om, at hans fader ville tro på, hvad han sagde.

Og faderen lyttede virkelig til drengens historie og troede på den. Det er klart, at han må have diskuteret det med moderen. Følgelig samlede forældrene familien om aftenen, da da-

Hvis nu det omvendte havde været tilfældet, at faderen, træt og fortravlet af sit arbejde med jorden, havde fejlet drengen af, eller endnu værre havde indtaget en skeptisk holdning til, hvad han fortalte?

Hvis nu moderen havde følt, at interesser og gøremål udenfor hjemmet ikke gav hende tid til at kalde familien sammen? Hvis nu moderen havde sagt til sin mand: „Lad os tale med ham om det alene. Vi arbejder hårdt hele dagen; de ældre børn har nok at tage sig til, og de yngre skal tidligt i seng.“ Forestil jer, at moderen slet ikke havde været hjemme, så hun kunne hjælpe til med at arrangere familieaftenen og deltage i den.

Forestil jer, at forældrene ikke havde opfordret til den rigtige stemning, hvor man kunne lytte i alvor og med tro, men havde givet børnene lejlighed til at blive urolige, at le, eller endog tvivle på og gøre nar ad drengens beretning. Ville dette have øget drengens byrde, han som allerede var: „Overvældet og forbløffet“?

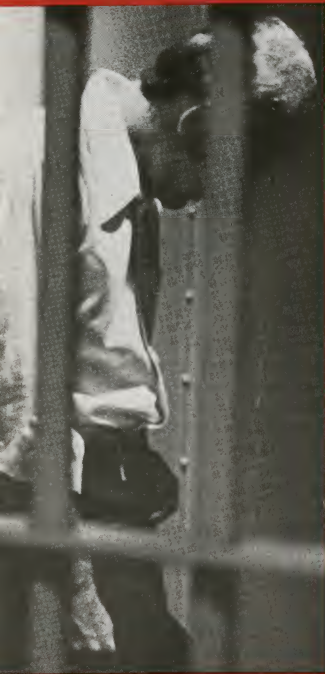
Alt for ofte ved forældrene ikke, hvad der foregår i deres børns hjerter og tanker. Alt for ofte lader de det mindre væsentlige optage den plads, det mere væsentlige skulle have haft. Alt for ofte tager de sig ikke tid til at kalde familien sammen og lytte til hinanden. Det er selvfølgelig sjældent, at forældrene ved noget om barnets guddommelige mission; men vi ved, at de store ledere i kirkens øverste råd vælges af Herren til at lede dette folk. Vi ved, at de leder os gennem åbenbaring og inspiration. Vi ved, at de forstår betydningen af læren om den evige familieenhed. De ved, hvordan de skal belære os og hvad de skal anbefale os at gøre, så familierne vil blive knyttet sammen med idelig lykke som følge. Hvad er da vor rolle som forældre? At lytte og adlyde.

Herren har sagt: „Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befaleet jer og fordret af jer.“ (L. & P. 78:7)

Vi erindres altid om, at Herren taler til os gennem præstedømmets taler og skrivelser indenfor kirken. At vi må følge disse brødres råd, ikke kun med hensyn til at holde familieaftener hvis vi ønsker, men i alle ting, så vore familier virkelig kan få alt, hvad de trænger til, sådan at vi må kunne glæde os over de evige velsignelser, skal være min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ○

DAVID O. MCKAY

„Den bedste måde at prædike på, mine kære medarbejdere, er ved eksempel. Følger I Kristi formaning om at bede til Faderen og lære jeres børn at bede, så at gudfrygtighed, ærbødighed for Gud og Hans værk hver dag kan indtrykkes i jeres børns hjerter? Det bør finde sted i etbvert hjem. Bed ikke kun for jer selv, men også for jeres fjender. Nærer I i jeres hjem og organisationer velvilje for dem, der ikke er af samme mening som I selv? Vi taler om at tjene andre. For ofte tænker vi, når tjeneste kommer på tale, på en eller anden form for fysisk hjælp, vi kan yde andre. Jeg siger jer, at en bedre tjeneste undertiden kan ydes andre ved at tale godt om dem eller, hvis I ikke kan tale godt om dem, ved at undlade at tale om dem overhovedet.“

Jeg var i fængsel og I besøgte mig

Tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference
AF BISKOP VICTOR L. BROWN fra Det Præsiderende Biskopråd.

Kære brødre og søstre. Det er mit håb, at jeg må kunne sige noget af betydning til dem, der føler sig modløse og fortabte i denne forvirrede verden — noget, der vil opmuntre til og give tro på, at det er muligt at finde sig selv. Løsningen findes ikke i raffinerede formulærer, der lyder godt, når man siger dem, men i Jesu Kristi evangeliums sandheder. Dette er den eneste sande og evigt gældende vej til virkelig fred og lykke i livet.

Det er ikke længe siden, at jeg var vidne til dette i nogle højst usædvanlige omgivelser. Må jeg få lov at dele oplevelsen med jer? I juni var jeg inviteret til at overvære en eksamen afholdt af SDH-instituttet for Religion og Kirkesocialt Arbejde i Utah State fængslet. Sytten mænd fik tildelt diplom; ni fik førsteårsdiplomer, fem andetårsdiplomer og tre tredjeårsdiplomer. Yderligere 24 andre havde taget del i religionsklasserne, men var ikke helt parate til at deltage i en eksamination.

Så vidt jeg husker, var kun to blevet løsladt fra fængslet og vendt tilbage denne aften for at få deres diplomer. Alle de andre var indsatte. Mange af dem var ikke medlemmer af kirken.

Det var uventet at høre smukke salmer som: „Jeg trænger til din trøst“ og „O, bønnesund“ i disse omgivelser. Salmerne blev sunget af to kor, sammen sat såvel af hvide indsatte som af negre.

Mænd klædt i fangedragt bad ydmygt og oprigtigt til Gud, idet de udtrykte

deres taknemmelighed for de velsigelser, der var blevet givet dem, og for den viden, de nu havde om Herrens evangelium. Adskillige gik op til talerstolen og bar deres vidnesbyrd om, at Gud lever, og udtrykte taknemmelighed for hans godhed mod dem. Jeg vil gerne fortælle jer om to af disse mænd — mænd, hvis liv var alvorligt ude af trit med samfundet; mænd med indre, personlige problemer, som i virkeligheden ikke er så forskellige fra de problemer, som mange, der ikke har været i fængsel, kæmper med. Jeg vil ikke kalde disse mænd ved deres virkelige navne.

Lad os kalde den første Jim. Jim kommer fra en stat langt borte. Han var en pæn ung mand med regelmæssige træk og var under tredive år gammel. Han var en af dem, der var imod det etablerede samfund i al almindelighed. Han kom fra et skilsmissehjem. Han havde aldrig mødt kærlighed i sit liv. Han forlod sit hjem som syttenårig og meldte sig til hæren. Da han var færdig med militærtjenesten, drog han rundt i landet uden mål eller hensigt, og endte til sidst i Salt Lake City. Der blev han involveret i et tyveri, arresteret, dømt og sat i fængsel. En dag flyttede han, blev igen taget til fange og indsat i den lukkede afdeling i fængslet. Han sagde selv: „Jeg kom ud fra den lukkede afdeling af fængslet og blev anbragt i en mindre streng afdeling, og jeg vidste stadig væk ikke, hvad jeg skulle bruge mit liv til.“

En af de indsatte, der kendte lidt til

Jim og hans problemer, sendte ham hen for at tale med SDH-fængselspræsten. Det blev begyndelsen på et helt nyt kapitel i Jims liv. Selv om han var i fængsel, havde han taget det største skridt mod en form for frihed, som han aldrig før havde oplevet.

Efter at han havde gennemgået det kirkeprogram, der er specielt tilrettelagt med fængslerne for øje, i et par uger, sagde han, at han var i stand til at holde op med at ryge. Han blev involveret i forskellige religiøse aktiviteter, der støttes af kirkens sociale hjælpekontor. Han fortalte: „Jeg har ikke røget en cigaret siden den dag. Jeg har ikke drukket en kop kaffe siden december forrige år.“ Han fortsatte med at fortælle om den gode følelse, det, at overvinde dårlige vaner, havde givet ham.

Han fortalte videre om familiehjemmeaftenerne, som blev afholdt sammen med hans hjemmelærere. Han forklarede, at han modløst ville have opgivet mange gange, hvis det ikke havde været for det dejlige par, der var blevet valgt som hans hjemmelærere. Han sagde, at de faktisk elskede ham som deres søn, og det var noget, han aldrig havde oplevet før, selv ikke som ganske lille. Som han selv sagde: „Jeg har deltaget i dette arrangement siden den 16. juni 1970. I disse 16 måneder er der foregået flere forandringer i mit liv — ja, indenfor disse vægge, som holder mig borte fra den forjagede verden — som vil afgøre hele min fremtid, end nogensinde før i de 23 år, jeg gennemlevede, før jeg kom i fængsel.“

„Jeg er ikke stolt over at være i fængsel, men jeg er stolt over, hvad der er sket, medens jeg har været her. Jeg er stolt over at have bestået den eksamen, som SDH-folkene har tilbudt os fængslede muligheden for at gå op til.“ Dette var den unge mand, der ledede højtideligheden ved diplomoverrækkelserne, og han gjorde det godt. Hans mål er nu at afvikle den tid, han er samfundet skyldig, så han kan komme ud af fængslet og forberede sig til at blive døbt og blive medlem af kirken. Og nu Ed. Ed kommer også fra en by langt borte. Han begyndte på stjæle, da han var ni år gammel. Han blev an-

holdt for biltyveri, da han var tretten år gammel, senere dømt for tyveri under skærpede omstændigheder og sendt til et fængsel i en fremmed stat. Siden hen kom han til Utah, blev igen anholdt og dømt for tyveri under skærpede omstændigheder og sendt til Utah State fængslet.

Her blev han bekendt med kirkens sociale hjælpekontors aktiviteter på stort set samme måde som Jim. Engang da Ed var på vej til et kirke møde, var der en af de indsatte, der ålede ham, som kun en meget forrået forbryder kunne gøre det. Ed svarede, at da han var derude, havde han opført sig på samme måde som de andre, der nu sad i fængslet, men at han nu ønskede at forbedre sig, og at ingen skulle få ham fra det.

Ed havde et par særligt vidunderlige hjemmelærere, som af og til bragte deres egne børn med til fængslet for at kunne holde en rigtig familieaften med ham. Børnene betragter Ed som en ældre bror. Han regner sig selv som medlem af familien. Ed var en af dem, der var blevet løsladt fra fængslet og nu var kommet tilbage for at få sit diplom. Han blev opfordret til at tale ved mødet.

Da han stod på talerstolen, tog han et stykke papir op af lommen. Da han holdt det op for forsamlingen, sagde han: „I kan nok ikke se, hvad der står, men dette er det mest betydningsfulde stykke papir i mit liv. Det er min dåbsanbefaling. Jeg skal døbes næste torsdag.“ Ed blev døbt. Da han havde fået håndspåleggelse, gik han over til et hjørne af rummet, hvor han kunne være alene, og græd stille. Han græd endnu mere, da han blev ordineret til diakon i Det aronske Præstedømme.

Hvilke slutninger kan vi drage af dette? Det er givet, at disse unge mænd havde store problemer. De havde mistet friheden til at gå omkring, som de ønskede, de sad i fængsel, men dette var ikke det grundlæggende problem. Mangelen på et formål med deres liv, var langt alvorligere. De havde ingen steder at gå hen. De havde ingen ide om, hvorfor de var her på jorden, eller hvor de var på vej hen.

At slippe ud af fængslet ville ikke engang være begyndelsen til løsningen af deres problemer; alligevel „slap de“ ud af mange af deres problemer, medens de var i fængslet, med det resultat, at de, når de blev løsladt fra fængslet, for alvor ville være frie mænd. De havde fundet deres Frelser, Jesus Kristus, og hans evangelium.

Der er mange mennesker, der befinder sig i samme situation som Jim og Ed — uden nødvendigvis at være spærret inde på en straffeanstalt, men som alligevel befinder sig i et fængsel, et fængsel, som ingen retslig myndighed kan befri dem for, et fængsel bygget op af dårlige vaner, såsom alkohol, narkotiske stoffer, umoraliskhed, selvished, uærlighed, dovenskab og manglende mål med tilværelsen; ja, disse ting, kan være mere hindrende og generende end noget statsfængsel. Og alligevel findes der en måde at komme ud af det på, at opnå en frihed, som overgår alt, hvad mennesket kunne udtænke — den slags frihed, som Jim og Ed opnåede.

Denne frihed kan kun opnås ved at acceptere den guddommelige plan og holde de love, som blev givet af ham, som gav sit liv for hver og en af os, så vi kunne få evigt liv — Jesus Kristus. For sagde han ikke: „Og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.“ (Joh. 8:32) I Jesu Kristi navn. Amen.

BØRNENES SIDER

Gule Blads gave

AF MARY JOYCE CAPPS

Illustreret af TED NAGATA

Gule Blad lå på en mosdækket brink, som hang ud over en dyb og klar bæk.

Drømmende betragtede hun en kæmpestor, broget ørred, som forsigtigt bevægede sig omkring mellem småstenene på bunden af det dybe vand. Ørreden var meget smuk, olivengrøn med pletter på hver side, der spillede i alle regnbuens farver. Gule Blad havde ikke noget ønske om at fange ørreden. En bleg sommerfugl flagrede nær vandskorpen. Ørreden snoede sig op igennem vandet i en fantastisk fart. Åh! Indianerpigen så med sorg, hvordan sommerfuglen forsvandt.

En mærkelig pibende lyd forskrækkede Gule Blad og fik hende til at snige sig op på toppen af bakken.

Mens hun lå fladt ned, så hun til sin overraskelse, hvordan en klodset og pramlignende vogn trukket af et par okser, gjorde holdt nedenfor.

Den pibende lyd, hun havde hørt, kom fra jernhjulene, som trængte gevaldigt til smøring.

Efter at dømmen fra de skyer af støv, der endnu hang i luften, var vognen kommet ind fra den udtørrede og stenede ørken. Menneskene i vognen måtte have rejst hele natten for at kunne have overlevet, idet det ville have været umuligt at rejse i dagens hede.

Vognen havde ikke noget oversejl, der hang kun nogle iturevne stykker lærred ved buerne, der var spændt ud over vognen. Der var ingen vandtønder fastspændt på siderne. Da Gule Blad krøb nærmere, så hun en forræderisk pil, der havde gennem-boret vognsiden.

Denne familie, var sikkert de eneste overlevende fra et helt vogntog. Indianer-stammer i øst, som også var fjender af hendes stamme, var på krigsstien på grund af et brudt løfte.

Disse indianere måtte have angrebet vogntoget.

Gule Blad havde ondt af den lille familie. „De har kun en lille chance for at overleve her“, mumlede Gule Blad.

Hun betragtede konen, som bar et lille barn og ledte to andre børn hen til den sparsomme skygge, som en stor kampesten frembød. Manden bøjede sig træt og gik rundt og søgte mellem klipperne.

„Vand“. „De er ved at dø af tørst“, hviskede pigen, da hun kom til at

tænke på de manglende vandtønder. Hvis de havde haft heste, ville disse have lugtet vandet og ført menneskene hen til det.

Gule Blad længtes efter at hjælpe dem, men hun turde ikke.

Selv om hun kunne tale deres sprog, ville det ikke hjælpe. Manden havde et gevær, og hun var sikker på at blive skudt, hvis hun nærmede sig. Beklagende vendte hun sig for at gå. En svag hulken fra barnet stoppede hende. Det lød, som om det var hendes lillebror. Da hun så tilbage,

kunne hun se, at manden gik et stykke derfra, stadig søgende på sin vej gennem de nøgne sten.

Der var vand derude, men han vidste ikke, hvordan han skulle finde det. Han gik endog i den forkerte retning og ville snart falde om af tørst og træthed.

Der kom endnu et svagt klynk fra barnet og Gule Blad ilede tilbage til bækken.

Hun hældte de saftige bær ud af lerskålen og fyldte den med iskoldt vand. Hun tøvede kun et øjeblik og gled derefter ned ad den bløde skrænt.

Kvinden lå der sammenkrøben og holdt om sine børn. Hendes øjne var lukkede og hendes læber sprukne og hævede.

Uden at ænse faren knælede indianerpigen ned og øste vand op med sine hænder og lod det sprøjte på kvindens ansigt. Hendes himmelblå øjne stirrede mistroisk, da hun glippende åbnede dem og så ind i Gule Blads mørke øjne.

I lang tid holdt pigen vejret, idet hun ventede at kvinden skulle begynde at skribe. Det ville hurtigt kalde manden tilbage med et af de lange geværer, som Gule Blads folk frygtede.

Men kvinden var overvundet på grund af hendes omtanke for børnene. Moderen tog en metalkop fra

vognen og betragtede omhyggeligt den ældste dreng og pigen, da de drak og sikrede sig, at de ikke fik for meget. Hun tog sig af barnet og fugtede et stykke klæde for at afkøle børnenes hoveder. Så først drak hun selv.

Gule Blad betragtede interesseret børnene og hørte derfor ikke manden nærme sig. Hun var ikke klar over faren, før kvinden råbte: „Nej, Frank! Nej, hun kom med vand.“ Manden så forvirret ud, da han sænkede geværet. Vand! Hvordan kunne hun finde vand i dette udtørrede land? Der er ikke et græsstrå at finde!

Da også han havde slukket sin tørst, pegede den høje og magre mand på lerkrukken og sagde: „Hvor?“ Hans trætte ansigt fulgte Gule Blad, der pegede op på højen.

„Vi kan aldrig få vognen derop“, sukede han, idet han bevægede sig henimod den tunge vogn og de tørstige okser.

Gule Blad forstod. Hun rejste sig og gik hen til vognen og ventede. „Hun vil, at vi skal sætte os op i vognen. Måske kender hun en vej“, sagde kvinden med håb i stemmen.

Hun gik foran okserne og viste vejen rundt om de gulte bakker til en svag skråning, som førte op og derefter ned i en grøn dal, hvor bækken snoede sig som et sølvbånd.

„Det er det smukkeste sted, jeg

nogensinde har set. Det er nøjagtigt sådan et sted, vi har drømt om", råbte kvinden af glæde.

„Ja, der er træer til at bygge en hytte af og jorden behøver ikke megen behandling. Det er også god jord, Sarah.“

„Næsten alt kan voske her“, sagde manden stille, og hans øjne lyste af iver og håb.

Ingen af dem lagde mærke til, at indianerpigen sneg sig afsted.

Gule Blad vendte sig om for at kaste

et sidste blik tilbage, og hun følte tårene i sine øjne, da hun så manden og kvinden hånd i hånd fortabe sig i prægtige drømme om fremtiden.

De var de første hvide mennesker, der nogensinde havde set den frugtbare dal, gemt bag de røde klipper.

Vil de nogensinde forstå den sorg, som Gule Blad følte, da hun gav dem sit smukke, grønne land.

En kuldegysen gik igennem Gule Blad. Pludselig følte hun sig som den flagrende, gule sommerfugl. ○

Alma

En historie fra Mormons Bog

FORTALT AF MABEL JONES GABOTT

MALERI AF ARNOLD FRIBERG

Det er lettere at være helt, når din leder forventer det af dig og når dine venner og kære opmuntrer dig, end når du er alene.

Alma var helt alene. Kun han troede på Abinadis ord om, at Jesus Kristus, Guds søn ville komme til jorden.

Da folket hånedes Abinadi, og da den onde Kong Noah bragte Abinadi for retten, og præsterne råbte, at Abinadi skulle dø, da havde kun Alma mod til at bede om mildhed og venlighed for Abinadi.

Alma var en af Kong Noahs præster. Skønt han var en ung mand, vidste han, at det, Abinadi sagde om folkets ondskab, var sandt.

Alma tryglede kongen om at lade Abinadi leve. Det gjorde kongen vred, og han sendte Alma bort.

Kongen bad sine tjenere om at følge efter Alma i al hemmelighed og dræbe ham.

Alma slap væk fra tjenerne. Han gemte sig for dem og nedskrev alle de ord, Abinadi havde talt.

Efter mange dage vendte Alma tilbage til byen og begyndte i al hem-

melighed at lære folk om Jesus Kristus.

Først var der en, senere flere der lyttede til Alma og troede på ham. Alma bad dem, som troede, om at tage til et sted ved navn Mormon.

På dette sted var der en kilde med rent vand og tæt derved et krat bestående af små træer, hvor Alma gemte sig om dagen for kongens mænd.

Mange mennesker samlede sig for at høre Alma. Han lærte dem om tro og omvendelse.

Helam, som var en af de første, som troede, blev døbt af Alma.

De gik begge ned under vandet og stod op derfra fyldt med glæde og af Ånd.

Så døbte Alma alle, som ønskede det, og han og de som fulgte ham kaldte sig Kristi Kirke.

Alt dette foregik i Mormon — i Mormons vand, og stedet blev helligt for de mennesker, som gemte sig for Kong Noah.

Kong Noah blev imidlertid klar over, at der gik noget for sig, og på en

sabbat sendte han sine tjenere afsted, for at følge efter og se hvor folk gik hen, og hvad de lavede.

Således blev Alma og hans tilhængere opdaget af kongen.

Denne gang var Kong Noah virkelig vred på Alma. Han sendte sin hær

ud for at dræbe alle de, som var medlemmer af Kristi Kirke.

Men Alma var ikke alene nu. Han havde venner, som advarede ham om kongens hær. Derfor samlede de deres telte og familier og drog ud i ørkenen. De var ialt 450 mennesker.

DER VANDRE JEG SÅ OFTE

af Jeanne B. Lawler

1. Jeg vandre så ofte blandt duftende kløver på enge med dejlige blomster i flor. En håndfuld jeg samler, står stille og tøver, ved hver lille blomst går min tanke til Mor.
2. Min kærlighed vil jeg med blomsterne sende, og duften vil vække erindring hos dig. At vandre og lære naturen at kende, og glæde sig over den, lærte du mig.

Fra „Syng med mig“ oversat af Rie Voss

To mænd

AF MARY PRATT PARRISH

Da Tommys familie forlod Sugar Creek lejren, kørte Tommy med et spand okser og hans far med et andet. Det var første gang Tommy nogensinde havde drevet et okse-spand og han var så optaget af, hvad han lavede, at han ikke bemærkede, hvor klart solen skinnede, eller hvor varmt det blev.

Han så ikke engang, at hans mor skiftede fra sin tunge vinterfrakke til et sjal. Han vidste bare, at det var nødvendigt for ham at slå smæld med pisken oftere for at holde okserne igang.

Pludselig blev han klar over, at det var fordi, jorden var blød. Vognhjule-
ne sank dybere og dybere ned i det bløde præriemudder, og det blev mere og mere vanskeligt for okserne at trække læsset.

Tommy var bange for, at de ikke kunne indhente det store vogntog, som havde forladt Sugar Creek dagen før. Han var overrasket og glad, da han sent den eftermiddag hørte lyden af stemmer og nu vidste, at lejren ikke var langt borte. Han lok-

kede for okserne i en indsmigrende tone: „Roligt, træk så samtidigt!“

Okserne svarede, som om de forstod hvert ord, med at bøje sig fremover med en sådan kraft, at hjulene rullede let af sted.

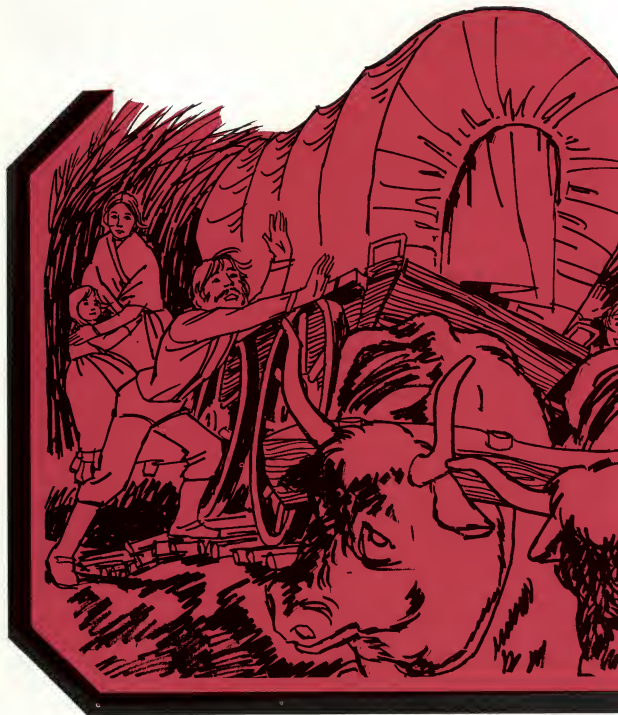
Snart befandt Tommy sig i lejren omgivet af beundrende venner.

„Har du kørt hele vejen fra Sugar Creek“, var der en, der spurgte. „Det var godt klaret“, sagde en anden. „Jeg ville ønske, at min far vil lade mig køre.“

Det begyndte pludseligt at regne. I begyndelsen var det en mild og stille regn, som ikke generede Tommy, da han malkede koen og hjalp sin far med at fodre okserne. Senere, da de gik i gang med at rejse teltet, faldt regnen med en sådan kraft på Tommys skuldre, og vinden blæste så stærkt, at den vristede teltet ud af deres hænder.

„Vi må klare os uden teltet i nat“, besluttede far til sidst.

„Hvor vil du og mor sove“, spurgte Tommy. „Min vogn er så fuld af majs og hvede, at ingen kan sove der.“

„Du og Betsy kan sove med mor i den anden vogn“, svarede hans far. „Og jeg vil indrette mig en soveplads nedenunder vognen.“

„Jeg vil gerne sove under vognen“, sagde Tommy stille.

Far svarede ikke straks, men Tommy vidste, ud fra det håndtryk, han fik, at hans far var stolt over det, hans søn tilbød. Til sidst sagde far stille. „Jeg hjælper dig med at samle fyrregrene til at lægge på jorden, så du ikke synker ned i mudderet.

Tommy var glad, da de havde fyrregrene nok, fordi det var vanskeligt at skære dem af i den stærke regn.

Ovenpå fyrregrenene bredte han og faderen det sammenfoldede telt ud, således at det kunne lægges over tæpperne, så Tommy ikke ville blive våd.

Da sengen var klar, krøb Tommy ind i den. Først var han bange for at være alene i stormen. Aldrig havde han hørt så høje tordenskrald, og lynene var så nær ved, at han kunne se små flammer komme frem i toppen af træerne, som lynene havde ramt, skønt han dog vidste at den stærke regn hurtigt ville slukke dem. Tommy var bange. Hvad nu hvis lynene strejfede vognen, hvor de andre sov? spurgte han sig selv. Han

fik lyst til at kalde på sin far, for at få trøst, men han ønskede ikke, at nogen skulle vide, at han var bange.

„Jeg vil bede min himmelske Fader hjælpe mig“, sagde han til sig selv. Og det gjorde han. Tommy regnede med, at hans bøn blev besvaret sådan, at uvejret ville stoppe. I stedet for blev den besvaret ved, at Tommy ikke var bange mere.

Han begyndte endda, at nyde uvejret. Det var nærmest, som om der var et kæmpe-fyrværkeri overalt. Nu havde han ikke længere lyst til at sove, men prøvede at holde sig vågen, så han kunne se det hele. Men da uvejret holdt sig hele natten, faldt Tommy omsider i søvn og han åbnede ikke øjnene igen, før han mærkede noget vand, der skvulpede hen over hans fødder og opdagede, at den lille bæk, som de havde slået lejr ved, var blevet til en rivende strøm i nattens løb.

Ophidset kaldte Tommy på sin far. „Bækken er gået over sine bredder og baghjulene på vognen står i vand.“

Tommys far var ude af vognen på et øjeblik. Da han så, hvad der var sket, hjalp han Tommy med at få senge-

tøjet trukket væk fra pladsen under vognen, så de kunne trække vognen fri af vandet. Jorden var så fedtet, at okserne ikke kunne finde fodfæste.

„Vi må have fat i nogle planker, så vi kan lave en vej“, sagde Tommys far.

For at kunne gøre dette fældede Tommy og hans far mange træer. De skar grenene af og lagde stammerne ned tæt ved siden af hinanden, foran vognen. Så bandt de med pilegrene hver stamme fast til den næste, så de ikke kunne rulle. Da dette var færdigt, lagde de noget sejt græs og fyrrenåle ovenpå stammerne, så oksernes hove ikke kunne glide ned i mellemrummene. Til sidst drev de de skræmte okser op på stammebelægningen og fastgjorde dem til vognen.

Far talte til okserne i en venlig tone. „Roligt nu, t-r-æ-k nu på samme tid.“ Okserne trak virkelig samtidigt. De tunge hjul rullede op af mudderet og op på græsset, der lå på stammerne, og videre ud ad den vej, som „Israels Lejr“ skulle den dag.

Tommy råbte „Hurra!“ Men hans mor græd, fordi hun var så stolt af sine to mænd.

Makaronismykker

AF MABEL JONES GABOTT

Du skal bruge: Små makaroni (ditali pasta), nylontråd (eller fiskesnøre, spunden bomuldstråd eller elastiktråd), perler fra gamle smykker, vandfarve eller tushpenne og klar neglelak.

Strø makaronien ud på et stykke papir eller et viskestykke på dit arbejdsbord. Det hindrer makaronierne i at trille væk.

Sorter dem efter størrelse og form. Udvælg makaroni med samme størrelse hul, så de ikke vil skyde sig ind over hinanden på tråden.

Til at farve makaronien kan du bruge vandfarve eller tushpenne. Stryg makaronien let med penslen, indtil den har den ønskede farve og beskyt den derefter med klart neglelak.

Klip så et stykke tråd af i den længde, som du ønsker, halskæden skal have og beregn to-tre centimeter til fastgørelse af enderne.

Der anvendes elastiktråd til armbånd og pandebånd.

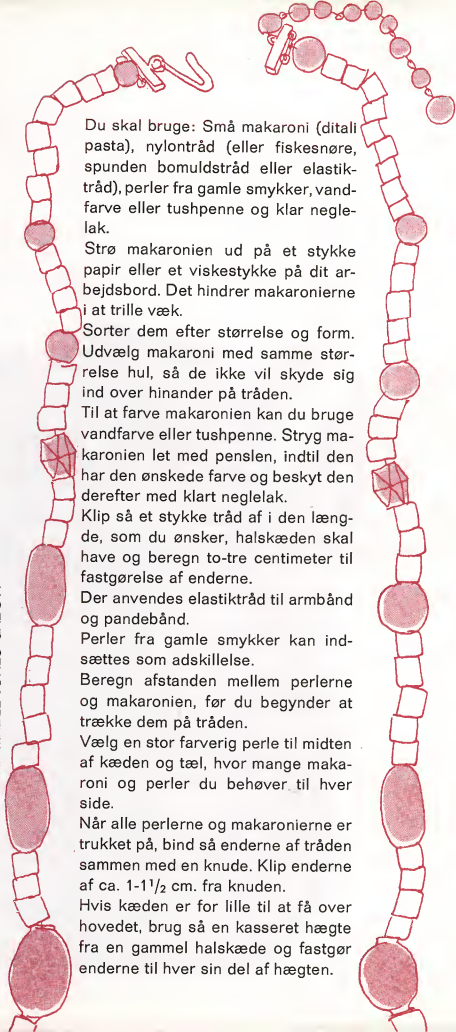
Perler fra gamle smykker kan ind sættes som adskillelse.

Beregn afstanden mellem perlerne og makaronien, før du begynder at trække dem på tråden.

Vælg en stor farverig perle til midten af kæden og tæl, hvor mange makaroni og perler du behøver til hver side.

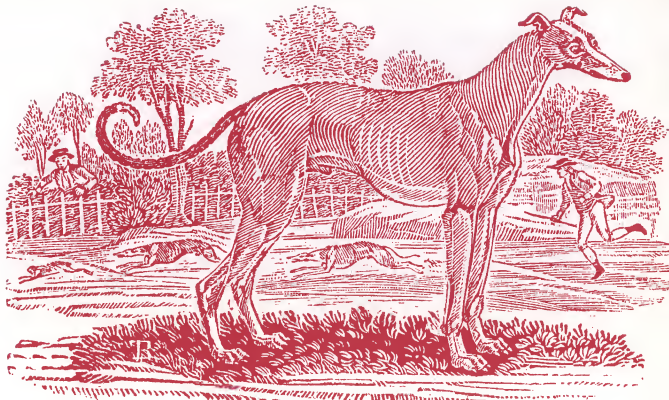
Når alle perlerne og makaronierne er trukket på, bind så enderne af tråden sammen med en knude. Klip enderne af ca. 1-1½ cm. fra knuden.

Hvis kæden er for lille til at få over hovedet, brug så en kasseret hægte fra en gammel halskæde og fastgør enderne til hver sin del af hægten.

Hvad er vigtigst?

AF PRÆSIDENT A. THEODORE TUTTLE,
fra De Halvfjerds Råd
Tale holdt ved den 141. halvårlige
generalkonference

For nogle år siden læste jeg en leder i Deseret News med titlen: „Den mekaniske kanin.“ Jeg citerer: „Mange af vore læsere måtte trække på smilebåndet forleden dag, da de læste om de engelske mynder, der ikke engang kan kende en kanin, når de ser en! De havde til hundevæddeløbene jaget en mekanisk kanin banen rundt så længe, at de, da en rigtig kanin sprang tværs over banen, overhovedet ikke tog notits af den.

„Fjøllet, hva’? Men også trist, at de naturlige instinkter kan forvrænges på den måde . . .

„Men vi jager også mekaniske kaniner. „Vi jager efter lønningschecks, og ofrer knap tid nok til at se lyset fra den opgående sol glitre på en snedækket bjergtinde.

„Vi jager gennem de alt for mange aftaler, der står optegnet i vor kalender og glemmer at tage os tid til at sludre med naboen eller besøge en syg ven.

„Vi jager efter selskabslivet i den glitrende og støjende trædemølle — og overser de stille timer, vi kunne have tilbragt med at læse højt for et forventningsfuldt barn.

„Vi jager efter prestige og rigdom, og opdager ikke de muligheder for virkelig glæde, som vi møder på vor vej. . . .“

„Wordsworth skrev noget lignende som:

„Vi er for optaget af verden, tidligt som sent, vi tjener penge og strør om os, til vi er magtesløse.“

„Jag videre, I stakkels, blinde, overciviliserede hunde; „I fanger aldrig jeres kanin, før i kan genkende en ægte.

„Men I bliver ikke alene om jeres jagt; I vil få selskab af utallige mennesker, som heller aldrig vil nå den lykke, de jager, med mindre de bliver i stand til at genkende lykken, når den krydser deres vej.“

Dette er vor udfordring: Sørg for . . . „at de ting, der betyder mest . . . ikke er afhængige af de ting, der betyder mindst.“ (Ashley Montague.)

Dette har også været sagt på en anden måde: „Vi kæmper drabeligt for ligestyldigheden.“

I en moderne åbenbaring har Herren sagt:

„Se mange er kaldede, men få er udvalgte. Og hvorfor er de ikke udvalgte?

„Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tracter efter menneskelig ære. . . .“ (L. & P. 121:34-35)

Her findes en belæring, der kan hjælpe os med at få orden i vore prioriteter.

Læg mærke til formaningen: „fordi de

er de verdslige ting hengivne“ — altså ikke de åndelige ting. Og de „tracter efter menneskelig ære“ i stedet for at søge Guds ære.

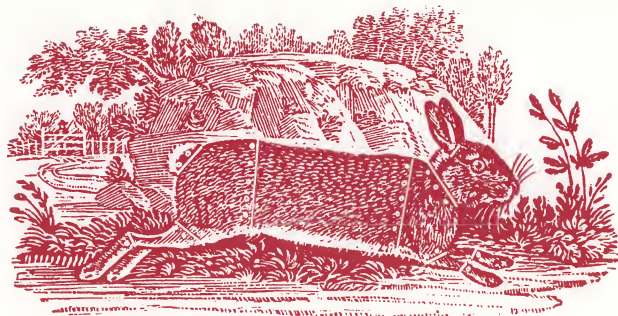
Har vi da traget så meget efter de materielle ting, at vi helt har glemt, ja måske ovenikøbet ignorerer de guddommelige ting? Vi lægger lige så lidt mærke til denne årtids skønhed som enhver anden årtids.

Vort liv styres efter skemaer og aftaler, medens de kristne vennetjenester må vente — ofte forgæves.

Vore mest oplagte forsømmelser finder måske sted i vort eget hjem. Vi jager efter verdslige fornøjelser og forsømmer vore egne børn, som er ganske uden skyld. Hvornår læste I sidst historier for jeres børn? Eller tog på fisketur eller på jagt med jeres sønner? Eller hjalp dem med at tjene en belønning. Har I talt sammen om deres personlige udviklingsprogram?

De prøvelser, vore dages unge skal igennem — lettjente goder — er måske de hårdeste prøvelser nogensinde. Brødre og søstre, hold jer nær til jeres børn! Led dem sikkert igennem! Det er vanskelige tider. Øg jeres opmærksomhed. Gør jer umage.

Ansvar for at løse sociale problemer hviler på hjemmet. Ungdommen søger sikkerhed. De søger efter svar, der

kun findes i gode hjem. Ingen national eller international pagt kan tilvejebringe fred. Problemerne vil ikke blive løst i folketingssale og retslokaler. Svarene på vore problemer kan kun komme fra de hjem, hvor vi samles i harmoni. Det er med de principper til grund, som Frelseren lærte os, at der vil komme fred og lykke i de enkelte hjem. Det er i hjemmene, de unge vil få styrke til at finde lykken.

Verden er fuld af vidtløftige planer. De kommer i vejen for og søger at hindre Herrens formål. Nogle forsøger at forandre de gudsskabte kønsroller. Andre vil have mødre til at forlade hjemmet for at arbejde i erhvervslivet. Andre igen lokker fædre til at finde deres fornøjelser og bruge deres fritid uden for hjemmet. Alle disse tvivlsomme ting gør hjemmet svagere!

Nogle fædre sørger for et ordentligt sted at bo, tøj, biler og mad, og glemmer, hvad det virkelig betyder at være far. Faderskabet er et forhold fuld af kærlighed og forståelse. Det er styrke og mandighed og ære. Det er magtfuldhed og aktivitet. Det er det at give gode råd og belønning. Det er det at høre sammen med sine børn. Det er autoritet og eksemplets magt.

Ældste Packer har udtalt følgende:

„De fleste fædre koncentrerer sig om deres børns materielle sikkerhed. Sikkerhed, beregnet for dette liv, kan, og vil måske også foregå. Hvis vi virkelig ønsker at give vore børn sikkerhed, skal vi give dem mindet om et lykkeligt barndomshjem. Dette bliver til et mønster for dem; de vil følge det og skabe deres egen kopi deraf, når tiden kommer.“

Skab en sund atmosfære i jeres hjem. Lad børnenes søgen efter svar finde støtte, så de kan vokse og udvikle sig.

Det sker, at mødre går ind i erhvervslivet, på grund af egoistiske interesser. — Eller af og til af ren og skær nødvendighed. Det kan ikke undgås — hjemmet svækkes derved. Vi må se i øjnene, at der bliver færre og færre gode forældre. Forældrene forsømmer deres ansvar i stadig større udstrækning, og det er det, der er skyld i mange af forstyrrelserne i samfundet i dag. Som sidste dages hellige må vi stå imod, når „verden“ direkte eller indirekte angriber hjemmet. Mange af os må omvende os. Vi må prioritere tingene rigtigt. Brug tid og kræfter på det, der trods alt er vigtigst. Der er få, der, når de virkelig tænker sig nøjternt og roligt om, ikke ved, hvad

det er, der er vigtigst, når det virkelig gælder. Men af og til må vi minde kraftigt om det.

Kong Benjamin rådede forældrene til ikke at lade „jeres børn gå sultne eller nøgne, ej heller tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen . . . Men . . . lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; . . . lære dem at elske og tjene hinanden“. (Mosiah 4:14-15) Herren gav forældrene ansvar for at oplære deres børn. Dette betyder mere end bare at lære dem med ord. Der findes bedre, mere grundlæggende måder at lære fra sig på.

Det er for eksempel meget vanskeligt at lære børnene familiesolidaritet i et samfund, hvor 50% af alle ægteskaber ender i skilsmisse. Børn fra skilsmissehjem mener sjældent, at der er nogen problemer, der kan løses i hjemmet. Børn, hvis eneste underholdning stort set er fjernsynet, bliver frustrerede, fordi deres behov for at være optaget af og involveret i livet ikke tilfredsstilles.

Et hjem, hvor det at skaffe sig verdslige goder er blevet så vigtigt, at faderen arbejder så uforholdsmæssigt for at skaffe materielle ting, at han helt må undlade at tilbringe nogen tid sam-

men med børnene og at råde og opmuntre familien, eller hvor moderen forlader børnene for at skaffe endnu flere „ting“, er ikke et godt sted til gennem kærlighed og opforelse at lære børnene, hvor værdifuldt et menneske er.

Herren har sagt: „Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.“ (L. & P. 39:40)

Dr. (Paul) Popenoe har sagt: „Vore unge er ikke et produkt af deres eget liv, men af, hvad forældrene har givet dem. Hvis vi kan få forældrene til at være gode eksempler, så fjerner vi anstødsstenen mellem generationerne.“

Herren har sagt: „Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel.“ (Ordsp. 22:6)

Før det er for sent, må vi lære at betragte det, ældste Richard L. Evans udtalte, som sandhed: „Der har aldrig været en medicin, der har kunnet kurere flere sociale sygdomme, end et sundt og godt hjem. Der har aldrig været en større kilde til social stabilitet end kærlige og forstående familiemedlemmer. Der har aldrig været en bedre metode til at gøre børn lykkelige end nær fortrolighed til og fra kloge, kærlige og ansvarsbevidste forældre.“ (Fra „Within these Walls“ [Harper & Bros., 159], side 191.)

Jeg er vokset op i et hjem med kloge, kærlige og ansvarsbevidste forældre. Jeg er blevet opdraget i et hjem, hvor min søde mor altid var vågen, når jeg kom hjem, ligesom bror Dunn's forældre. Der var altid lejlighed til at fortælle, hvad der var sket, og til at sludre i al almindelighed. Disse samtaler hører til nogle af mine kæreste minder. I det hjem voksede det vidnesbyrd, som jeg endnu den dag idag er i besiddelse af, og som jeg hermed ønsker at bære for jer. Jeg ved, at Gud lever; at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser. Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds profet. Jeg ved, at præsident Joseph Fielding Smith er en profet i dag og har nøglerne til Riget. Jeg ved, at hvis vi følger de råd, som vi har fået ved denne konference, vil vi få bedre hjem, vi vil tjene Herren bedre, og vor glæde vil blive mere fuldkommen. I Jesu Kristi navn. Amen.

○

Herrens Profet

AF ARTHUR R. BASSETT

„Herrens Profet“ — titlen fremkalder alle mulige forestillinger, lige fra skægede kæpper i ørkenen, iført lange, flagrende mænd, til kirkens præsidenter i vore dage.

Det får os til at tænke på ærværdige patriarker som Adam og Abraham, følsomme sjæle som Enok, Johannes den Elskede og Lorenzo Snow, dynamiske, barske ledere som Moses og Brigham Young, korsfarere som Paulus og Alma, og mænd som omspændte tidsaldrene i profetiske syner som Esajas og Joseph Smith.

Alle profeterne er forskellige fra hinanden, hver enkelt har sit eget særkende. Og dog er de alle ens på et vigtigt område, og det er i forhold til det centrale punkt i deres liv — deres tro, tillid og fortrolighed til en enkelt person, Jesus Kristus, Guds søn.

Udtrykket profet kan have flere bibetydninger, men ingen definition er mere træffende end: „en, som er i besiddelse af profetiens ånd.“ Og i overensstemmelse med Johannes den Elskede: „Thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd.“ (Åb. 19:10.)

På grund af dette kunne vi formode, at profeter ville genspejle nogle af de personlige egenskaber, som Kristus viser, andre kan genspejle andre. Men taget som et hele viser de et inspirerende og intens stimulerende studium af livet og varierende livsretninger.

I vore dage er der utallige mænd, som har været profeter — de som virker i Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd så vel som kirkens patriark bliver alle opretholdt som profeter — men kun få mænd har været profeten. Præsident Joseph Fielding Smith har skrevet:

„Hver enkelt af apostlene har, når man bliver ordineret, fået overdraget alle de nøgler og myndigheder, som blev givet af Joseph Smith til apostlene før

hans død. Disse brødre kan imidlertid ikke udøve disse myndigheder, medmindre de får lejlighed til at komme ind i præsidentskabet. Indtil da ligger kræfterne i dvale. Dette er grunden til, at de bliver opretholdt som profeter, seere og åbenbarere i kirken, men der kan kun være én åbenbarer for kirken på én gang (kirkens præsident). Alle præstedømmets nøgler findes hos denne person og overdrages under hans vejledning.“

Øjensynligt må en sådan mand have særlige egenskaber og må være en mand, som Herren har fundet behag i. Det er virkelig tilfældet, fordi dette er en kaldelse, som det i særdeleshed står til Herren at foretage. Profetens liv må bevares af vor Fader i Himlen, så han kan blive senior-apostel og som følge deraf kirkens præsident.

Når kirkens præsident går bort, opløses Det Første Præsidentskab, og De Tolvs Råd bliver automatisk den præsiderende gruppe i kirken. Præsidenten for De Tolvs Råd bliver kirkens præsident. Brigham Young præsiderede over kirken som præsident for De Tolvs Råd i over tre år, før et nyt Første Præsidentskab blev organiseret. John Taylor præsiderede også over kirken i tre år i samme egenskab, ligesom Wilford Woodruff gjorde det i to år. I denne kaldelse var de akkurat lige så meget profeter og talsmænd for Herren, som de var, da de præsiderede med to rådgivere som Det Første Præsidentskab. Vi har fået at vide, at en særlig åbenbaring til præsidenten for De Tolvs Råd ville kræves, hvis en anden end han selv skulle være kirkens præsident. Som præsident Woodruff skrev i et brev til Heber J. Grant (28. marts 1887):

„Så vidt mig angår ville det kræve . . . en åbenbaring fra den samme Gud, som har organiseret kirken og ledet den ved inspiration i den kanal, hvor

den har bevæget sig i 57 år, før jeg kunne lade min stemme eller indflydelse afvige fra de stier, som er fulgt af apostlene siden kirkens organisering . . .“

Altså er overdragelse af kappen fra profet til profet en ordenssag, „ved en fremgangsmåde der er enestående og ved en ordineret plan, som undgår . . . muligheden af at bruge politisk påfund eller revolutionære metoder, som kunne forårsage megen forvirring og skuffelse i Herrens værk“.

De ti mænd, som har præsideret over kirken i denne forvaltning, har været mænd af høj rang på forskellige måder. Hver enkelt har ydet et særligt bidrag, hver enkelt har været en sjælden personlighed, hver enkelt har været kaldet og er blevet beredt tidligt i livet til sin enestående gerning. Hver enkelt har vundet sin egen generations unges hengivenhed, og hver enkelt har noget at sige ungdommen i alle generationer. Af denne grund vil de kommende numre af Den Danske Stjerne indeholde artikler, som omhandler hver enkelt af de ti profeter i denne forvaltning, med brændpunktet på de områder i deres eget liv, som mest nærmer sig de unges liv i dag. De mødte livet i hele dets intensitet, kæmpede med dets problemer og baksede med dets udfordringer. Og på mange måder var deres liv mere vanskeligt end vort i dag, fordi alting på en måde var produkter af den amerikanske kolonisation, ja, selv præsident Joseph Fielding Smith, som blev født under Brigham Youngs præsidenttid.

De kendte til trængsler, de kendte til fattigdom og kamp, de kendte til fristelse, ligesom vi gør det nu, men de var hver især nogen særlige mænd, og Gud viste dem deres betydning, allerede medens de var unge. — Han kendte deres hjerte og deres higen — og, hvad der måske er mere vigtigt, de

kendte ham. Hans søn, Jesus Kristus, blev midtpunktet i deres liv, og på grund af dette og deres ønske om altid at erindre ham og holde hans bud, gjorde de sig skikket til, til sidst at blive hans talsmænd på jorden.

Da Joseph Smith kun lige var fyldt fjorten år, i den allermost vanskelige alder, hvor man begynder at blive voksen og mange deraf følgende problemer opstår, viste Faderen og Sønnen sig for ham, underrettede ham om hans udvalgte stilling og rådede ham til at forblive trofast.

Han blev instrueret om ikke at slutte sig til nogen kirke, og fik andre instruktioner, som kunne komme ind under beskrivelsen: „meget andet . . . som jeg ikke nu kan skrive.“ (Se Jos. Smith 2:20.) På grund af denne begivenhed så tidligt i hans liv, bliver Joseph sommetider kaldt: „den unge profet“, men man skal være forsigtig med at føre denne betegnelse alt for langt ud. Joseph var fireogtyve år, da han fik præstedømmet — den samme alder som en hjemvendt missionær eller en, der har taget eksamen på universitetet har. Kort sagt, han blev tidligt i livet kaldet til at forberede sig, men kun tiden og erfaringen kan virkelig frembringe en sådan modenhed, som er nødvendig for at præsidere i kirkens råd.

Med hensyn til dette var Joseph jo forbavsende ung til en sådan kaldelse. Han var i sit femogtyvende år, da han blev den første ældste i kirken, og ikke engang tre måneder over otteogtyve, da det allerførste „Første Præsidentskab“ blev dannet. Brigham Young var treogfyrrer, da han blev Herrens talsmand. Fra John Taylors tid til David O. McKay har præsidenternes alder ved præsidentindsættelsen varieret fra treogtreen til fireogfirs, og de er døde i en alder fra nioghalvfjerds til seksoghalvfems. Gennemsnitsalderen for den levende profet har været omkring nioghalvfjerds år. Således har præsident Spencer W. Kimball skrevet: „Vi kan vente, at kirkens præsident altid vil være en ældre mand; unge mænd har virkekraft, styrke, initiativ, ældre mænd har stabilitet, styrke og

visdom gennem erfaring og lang forbindelse med Gud.“

Joseph Smith var en sjælden undtagelse fra denne regel, på grund af den enestående stilling han havde ved at være den profet, som var valgt af Gud til at begynde denne forvaltning. Brigham Young var også bestemt til at blive leder tidligt i livet. Som ung omvendt til kirken, enogtredive år gammel, kom han for at besøge Profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio. Brigham og Joseph traf oprindeligt hinanden i skoven i nærheden af Kirtland, da Joseph huggede brænde og slæbte det hjem. Den aften fandt et særligt møde sted mellem disse berømte historiske mænd. Brigham Young fortalte senere:

„Om aftenen kom nogle få af brødrene ind, og vi talte sammen om rigets sager. Han (profeten) bad mig om at holde bøn; i min bøn talte jeg i tunger. Så snart vi rejste os fra vor knælede stilling, flokkedes brødrene om ham og bad om hans mening om den tungemålgave, som var over mig. Han sagde til dem, at det var det rene adamiske sprog. Nogle sagde til ham, at de ventede, at han ville forðømme den gave, broder Brigham havde, men han sagde: „Den er fra Gud, og den tid vil komme, da broder Brigham Young vil præsidere over denne kirke.“ Den sidste del af denne samtale foregik i mit frævær.“

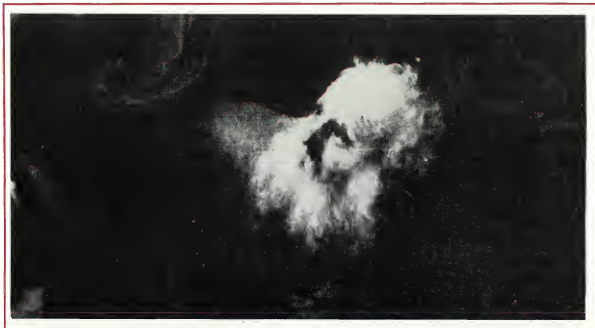
Herren havde således vist sin hånd

tolv år før begivenheden, og hans øjne var allerede rettet mod Brigham, og vågede og vejledede ham i hans liv. Men Brigham Young havde mange ting at lære, og de følgende tolv år var fulde af prøver og vanskelige afgørelser, som alle førte til en målbevidst slutning.

John Taylor blev også valgt tidligt i livet, og skønt han var adskilt fra de andre ledere i kirken ved et helt halv, arbejdede Herren roligt med ham på en sådan måde, at han til sidst kom i kontakt med kirkens apostle. Da John Taylor kun var seksten år gammel, blev han tilskyndet på en sådan måde, at han tilbragte mange timer med at søge efter Herren, og Herrens nærhed blev ofte tilkendegivet for ham. Han skrev: „Ofte, når jeg var alene, og sommetider sammen med andre, hørte jeg sød, blid, melodisk musik, som om den blev udført af angle eller overnaturlige væsener.“

Han så, medens han endnu kun var en lille dreng, en engel i himlene med en trompet for munden, lydende som et budskab til nationerne. (Betydningen af dette syn burde være kendt for alle kirkens medlemmer.) Da han var sytten år, blev han lokal præst i Metodistkirken, og en dag, da han var til et metodistmøde med en ven, modtog han en meget stærk fornemmelse af, at han skulle rejse til Amerika for at prædike. Næsten syv år senere, i en alder af fireogtyve år, blev præsident

Abraham, af Rembrandt

Taylor medlem af kirken under Parley P. Pratts hænder. idet Pratt var blevet kaldet ved særlig åbenbaring til at bringe evangeliet til Toronto i Canada, hvor John Taylor boede.

Wilford Woodruff blev varskoet af en mand, som ikke engang var medlem af kirken, en nær ven ved navn Robert Mason. Før evangeliets gengivelse modtog adskillige menneskers tilkendegivelser, som underrettede dem om den forestående gengivelse. Robert Mason var et sådant menneske, og han fortalte Wilford Woodruff, at han ville blive en „fremtrædende person i det nye rige“, skønt Robert Mason selv ikke levede længe nok til at møde dem, som holdt præstedømmet, og få del i dets ordinanser. Dette skete, da Wilford Woodruff kun var treogtyve år. I løbet af mindre end fire år gik Wilford Woodruff i dåbens vande, og fra dette tidspunkt modtog han utallige andre åndelige bekræftelser, som beredte ham til hans fremtid.

I tilfældet Lorenzo Snow talte Herren først i form af en patriarkalsk velsignelse, som blev udtalt over hans hoved af kirkens patriark, Joseph Smith, Sen., da Lorenzo var toogtyve. Velsignelsen var betydningsfuld, enkel og magtfuld: „Du har et stort værk at udføre på din tid og i din generation. Gud har kaldet dig til gerningen. Du skal forkynde din Frelseres evangelium for jordens indbyggere. Du skal have tro, ja, som Jareds broder (hvad der i lyset af denne mands erfaring er vigtigt) . . . Der skal ikke findes nogen mægtigere mand på jorden end dig . . . De syge skal sende deres forklæder og lommetørklæder til dig, og ved din berøring skal deres øjere blive helbredt. Du skal have magt over urene ånder — på din befaling skal mærkets magter blive holdt tilbage, og djevelen skal flygte bort. Hvis det er hensigtsmæssigt, skal de døde rejse sig og komme frem på dit bud . . . Du skal have et langt liv. Din sindsstyrke vil ikke blive formindsket og dit legemes kraft skal blive bevaret.“

Præsident Snows liv blev bevaret ved mere end én lejlighed. Han levede virkelig et langt liv, idet han kom ind i

præsidentskabet, da han var fireogfirs, men Herren talte til ham gennem patriarken tidligt i hans liv, og han arbejdede lige så hårdt under forberedelserne til præsidentgerningen som i sine sidste år.

Præsident Snow var en af de første, som profeterede direkte om Joseph F. Smiths profetiske kaldelse, men Guds hånd i Joseph F. Smiths liv viste sig længe før præsident Snows profeti. Den unge Joseph F. Smith var måske den, der gennemgik den mest intensive oplæring af alle profeterne før hans tid, muligvis med undtagelse af hans onkel, Joseph Smith.

Da han kun var femten år gammel, blev han kaldet til at tjene som missionær på Hawaii-øerne. Ni år efter sin tilbagekomst fra Hawaii blev han sendt tilbage med Lorenzo Snow og andre af kirkens ledere på en vigtig mission. På vej til øens kyst kæntrerede den båd, som præsident Snow var med, og man troede, han var druknet. Men han blev vakt til live ved præstedømmets hjælp og erklærede derefter, at Herren havde åbenbaret for ham, at Joseph F. Smith en dag ville blive Herrens profet — dette skete syvogtredive år før den virkelige begivenhed! Joseph F. Smith var syvogtyve år på det tidspunkt, og Herren var vidende om hans fremtid.

Ingen af profeternes fremtid blev dog forkyndt mere tydeligt end Heber J. Grants. Medens han var en lille dreng, overværede han ofte hjælpeforeningsmøder med sin moder. Ved en sådan lejlighed gav Eliza Snow, søster til præsident Lorenzo Snow, efter at det sædvanlige møde var sluttet, velsignelse til alle tilstedeværende ved tungealmøgaven, og Zina D. Toung udlagde. I tungen profeterede søster Snow også, at Heber J. Grant en dag ville blive en Herrens apostel. Ved en anden lejlighed tog præsident Heber C. Kimball, en nær ven af præsident Grants fader, den lille dreng op, satte ham på en stol og talte med ham. I henhold til den historie, som senere blev fortalt præsident Grant af hans moder:

„Han profeterede i vor Herres Jesu

Kristi navn, at du (Heber) skulle blive en Herren Jesu Kristi apostel og en større mand i kirken end din egen fader, og som du ved, blev din fader en af rådgiverne til Brigham Young.“ Men ingen af disse profetier gjorde helt så stort indtryk på præsident Grant, som den åbenbaring han fik kort efter, at han var blevet kaldet som apostel i 1883. I denne åbenbaring så han sin fader, Jedediah Grant, profeten Joseph Smith og Frelseren, og han så også den afgørelse, som blev truffet om at sende åbenbaringen om hans kald til De Tolvs Råd — dette skete, da han var seksogtyve år gammel. En patriarkalsk velsignelse var endnu engang det middel, som blev brugt af Herren til at formane George Albert Smith. Præsident Smith var kun fjorten år gammel, da patriarken lagde sine hænde på den unge mands hoved og udtalte følgende velsignelse:

„ . . . du skal blive en mægtig profet blandt Zions sønner. Og Herrens engle skal betjene dig, og Himlens udvalgte velsignelser skal hvile på dig . . . „Og du skal blive svøbt i Himlens syner, og du skal blive ikklædt frelse som med en klædning, for du er bestemt til at blive en mægtig mand for Herren, for du skal blive en mægtig apostel i Guds kirke og rige på jorden, for ingen af din faders familie skal have mere magt hos Gud, end du skal have, for ingen skal overgå dig . . . og du skal blive en mand af mægtig tro for Herren, ja, ligesom Jareds broders tro (læg mærke til ligheden med den forjættelse, der blev givet Lorenzo Snow), og du skal blive på jorden, indtil du er tilfreds med livet, og blive talt sammen med Herrens salvede og blive konge og præst for den Allerhøjeste . . .“

Denne velsignelse får en større dimension, når man ved, hvem præsident Smiths forfædre er. Hans fader, John Henry Smith, var apostel og rådgiver til Joseph F. Smith i Det Første Præsidentskab; hans bedstefader, George A. Smith, var også apostel og tjente i Det Første Præsidentskab med præsident Brigham Young. Hans oldefar, John Smith, som var broder til Joseph

Smith Sen., var patriark for kirken i adskillige år, indtil Hyrum Smiths søn blev voksen. Med dette for øje bliver den ene del af velsignelsen særlig interessant: "...ingen af din faders familie skal have mere magt hos Gud, end du skal have, for ingen skal overgå dig." Og læg mærke til, at denne formaning kom til George Albert Smith, da han var fjorten år — samme alder som Joseph Smith var, da han modtog sin første åbenbaring.

David O. McKay blev også adviseret i sin ungdom om sine fremtidige ansvarsopgaver. Som ung missionær havde han haft hjemme og været nedslået. Mismodet var næsten ved at overvinde ham, da han nåede et ven-

depunkt i sit liv. Under et missionær-møde var Herrens Ånd blevet udgydt i særlig høj grad. Engles tilstedeværelse var blevet sporet i værelset af missionspræsidenten, og ved profetiens ånd bevidnede han for den unge ældste McKay: „Broder David, Satan har ønsket at få dig, så han kan sigte dig som hvede, men Gud husker på dig." Så tilføjede han: „Hvis du vil bevare troen, skal du sidde i kirkens ledende råd."

Dette var alt, men det kom ved slutningen af en lang og levende søgen fra den unge Davids side, og det var en tilstrækkelig advarsel til missionæren, da han var i begyndelsen af tyverne, og det var nok til at holde ham

oppe og hjælpe ham i mismodige perioder af hans liv. Ligesom de andre blev han valgt som talsmand for Herren.

Og allersidst: Præsident Joseph Fielding Smith modtog en magtfuld patriarkalsk velsignelse af kirkens patriark, John Smith, søn af Hyrum Smith, Joseph Fielding Smiths bedstefader:

„Du er talt blandt de Zions sønner, af hvem der forventes meget. Dit navn er skrevet i Lammets Livets Bog og skal registreres i dine fædres krøniker sammen med dine brødre. Det er dit privilegium at leve til en høj alder, og det er Herrens vilje, at du skal blive en mægtig mand i Israel... Hvis du vinder visdom gennem fortidens erfaringer, vil du blive klar over, at Herrens hånd har været og er over dig for det gode, og at dit liv er blevet bevaret i en vis hensigt. Du skal også være klar over, at du har meget at gøre for at fuldføre din mission på jorden. Det skal være din pligt at sidde i råd med dine brødre og præsidere blandt folket. Det skal også være din pligt at rejse meget hjemme og ude, over land og hav, og arbejde i gerningen."

I tres år har vor bemærkelsesværdige præsident tjent trofast som medlem af De Tolvs Råd, støttet og opretholdt profeterne, indtil hans tur kom, og så indtog han sin stilling som det høje præstedømmes præsident og Herrens profet.

Enhver af disse mænd er på mange måder forskellig fra de andre, og dette er, som det bør være. Ældste Orson F. Whitney (1855-1931) ordineret til apostel 1906, historiker, digter, taler, skrev engang:

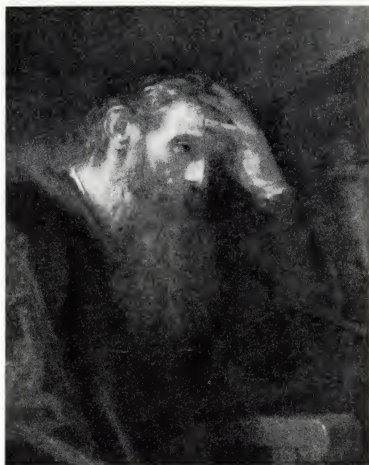
„... Enhver præsident for kirken bør på nogle områder adskille sig fra alle andre indehavere af denne høje og hellige stilling. Af følgende grunde: Herrens værk skrider altid fremad og ændrer sig som følge deraf altid — ikke dets principper, ikke dets mål, men dets planer, dets redskaber og dets fremgangsmåder. Disse ændrer sig for at imødegå nye betingelser og få gavn af dem. I dag er ikke i går, og i morgen vil ikke være i dag. Herren sørger for de mænd og de midler,

Joseph Smith, Jun., af Mahonri Young

Brigham Young, af Mahonri Young

Paulus, af Rembrandt

hvorved han bedst kan virke, på ethvert givet tidspunkt, for at få udført sine kloge og ophøjede formål. Manden for den bestemte time vil være rede, når timen slår."

Hver enkelt har føjet sin egen særlige form for styrke til kirkens vækst og udvikling. Under hver enkelts administration har kirken gjort betydelige fremskridt. At antyde, at alle ændringer kan tilskrives profeten ville være at nedvurdere alle de dygtige enkeltpersoner, som yder deres hjælp til Herrens værk, men på en meget virkelig måde kan hver enkelt af profeterne let sættes i forbindelse med kirkens fremgang under hans administration, da Herren har valgt hver enkelt i en særlig hensigt.

Under profeten Joseph Smiths administration blev grundvolden og overbygningen til Guds rige lagt. Joseph henedte kirkens medlemmers opmærk-

somhed på Frelseren og pegede på hans genkomst som den vigtigste begivenhed i historien. Gennem Joseph instruerede Mesteren sit folk i det, de skulle gøre for at oprette en kærne af folk, som var beredt til hans komme. I de fjorten år af sin administration lagde Joseph en grundvold til oprettelsen af dette rige, kulminerende med bygningen af Nauvoo, Illinois, en by grundlagt på celestiale principper. Brigham Young førte kirken til de vestlige stater og udvidede Zions grænser og gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at opmuntre de hellige til at gøre Kristi rige til det første i deres liv.

Under John Taylors administration blev præstedømmets organisation forædlet. Stave blev organiseret på en bedre basis, med mere ansvar hvilende personligt på hver enkelt stavspræsidents hoved. Præsident Taylor var, med sin

ukuelige ånd, den ideelle til at præsidere over kirken under de yderst vanskelige tider i kirkens historie, da De forenede Staters regering førte politisk krig mod Utah og praktiseringen af flerkoneri.

Med manifestet og ophævelsen af flerkoneriet vendte freden igen tilbage til bjergene. Salt Lake Templet, som havde været fyrretyve år under opbygning, blev fuldført, og en tid med åndelig genindvielse indledt. Wilford Woodruff, som havde tilbragt megen tid med tempelarbejde og genealogisk arbejde, var ideel til at præsidere over denne tidsperiode.

Lorenzo Snow præsiderede kun i tre år, men det var meget betydningsfulde år omkring århundredeskiftet. Retsprocesser og landsomfattende depression havde haft en alvorlig indvirkning på kirkens økonomi. Hele sit liv havde Lorenzo Snow arbejdet centralt med

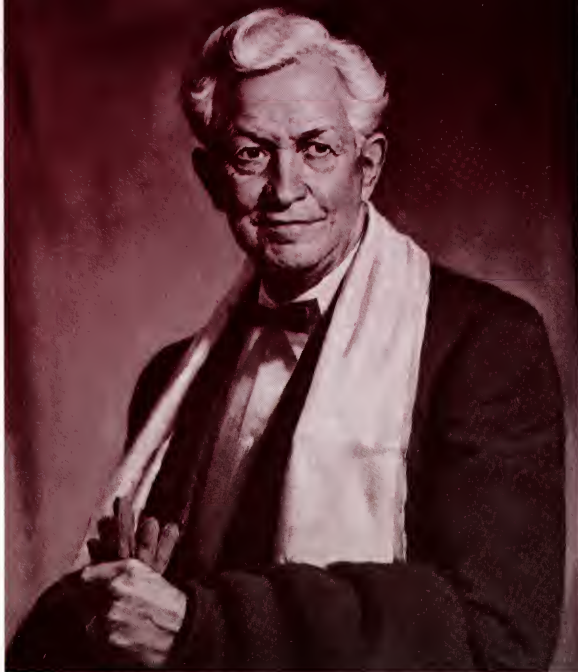
mange af kirkens økonomiske beslutninger. På Mount Pisgah (i nærheden af Grand River i Iowa) havde han overrasket Brigham Young ved at sætte denne lille kommune på fode økonomisk. Senere havde han i Brigham City igen pådraget sig præsident Youngs opmærksomhed på grund af sine egenskaber som samfundsopbygger. Endelig var hans sidste bemærkelsesværdige resultat den tiendegenopvækkelse, som skildres i kirkens film: „Himlens sluser.“

Men præsident Snow var mere end en udmærket samfundsopbygger. Han var en mand med uendelig forudseenhed, en uddannet mand af højeste karat. Stående ved begyndelsen af et nyt århundrede rettede han kirkens blik mod de fremtidige muligheder for det tyvende århundredes menneske ved et livsmønster, oprettet af Kristus.

Joseph F. Smiths periode bør huskes som en tid med udforskning og eksperimenteren. På en meget virkelig måde repræsenterer den det første pulsslæg i vore dages korreleringsprogram. Familie-hjemmeaftener, præstedømmets ansvar og forælding af kirkens hjælpeorganisationer er alt sammen fra en del af hans periode fra 1901 til slutningen af 1. Verdenskrig i 1918.

Årene efter 1. Verdenskrig var vanskelige år. Forbud og de deraf følgende konflikter, depressionen og 2. Verdenskrig var alt sammen en del af den nationale scene i Amerika, hvor kirkens medlemmer fandtes i det største antal. Med sin urokkelige vilje til at få held med sig var Heber J. Grant en udmærket leder for Kristi Kirke i de dage. Velfærdsprogrammet og de tilsluttede programmer udspringer fra denne periode i kirken.

Med afslutningen af 2. Verdenskrig blev kirkens muligheder for at bevæge sig ud i verden større. Endnu engang var der en, som var blevet forberedt til at repræsentere kirkens stilling på den tid i skikkelse af Georges Albert Smith, en mand, som var i besiddelse af kærlighed til „alle Guds børn“, hvor de end kunne være ude over jorden. Præsident Smith sammenfattede på en

David O. McKay, af Alvin Gittins

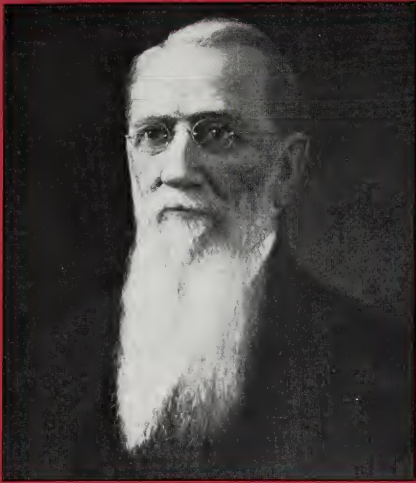
meget smuk måde fortiden, ved sin store følelse for vor arv og udviklingen af kirkens historiske steder, og fremtiden ved at pege på vor vej ud i verden.

Præsident McKay, den første apostel, som blev sendt på en verdensomspændende rejse, var den ideelle mand til at præsidere over kirken, da man begyndte strejftogene ud i verden. Denne fornemme og kultiverede mand omgikkes let statsoverhoveder og udøste en følelse af velvære og værdighed over kirkens medlemmer overalt i verden. Når man ser på oprettelsen af kirkens første korreleringskomité og dens store arbejde med præstedømmets programmer, kommer man til David O. McKays administration, en mand som interesserede sig for lærdom og fremgang i en kristuslignende ånd.

Nu står præsident Smith i spidsen for kirken i en af dens mest dramatiske

perioder. Nye programmer dukker hver uge op, efterhånden som nye stave bogstavelig talt bliver strøet ud over jorden. Vi kan glæde os over at se mange tusinder komme ind i kirken og nyde evangeliets velsignelser. Men under hele vor fremgang er det vort mål at føre menneskene ansigt til ansigt med vor Frelser. Dette kan kun gøres ved personlige bestræbelser — megen bøn, megen faste og meget studium. Præsident Smith står i forreste række med hensyn til at studere Frelseren. Han virker som en beständig påmindelse om nødvendigheden af, at vi hver især gør et stykke arbejde.

Kort sagt, hver enkelt af præsidenterne har medbragt sin egen form for oplæring til sin kaldelse. Præsident J. Reuben Clark, Jun., bemærkede ved en bestemt lejlighed: „Gud . . . har formet enhver mand, som han nogensinde

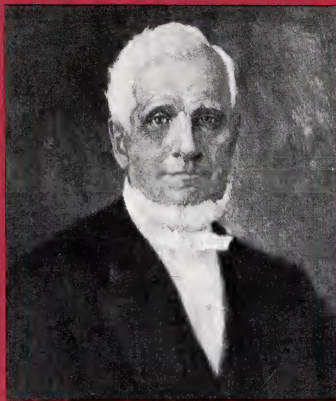
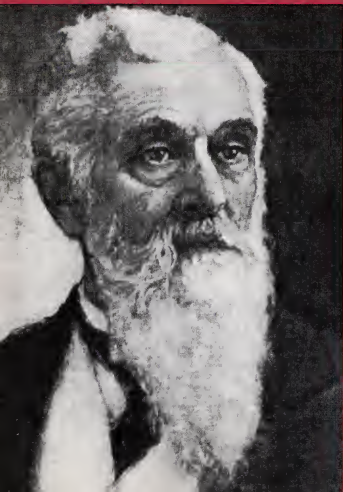

Lorenzo Snow, at John Clawson

Joseph F. Smith, at Lewis A. Ramsey

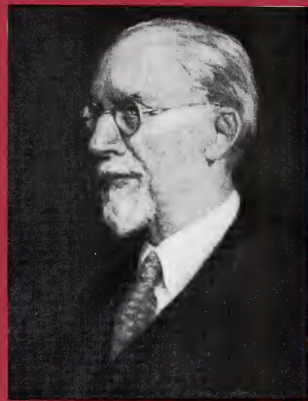

Willford Woodruff

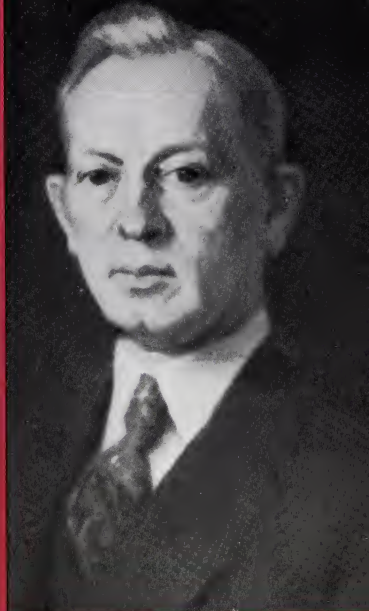
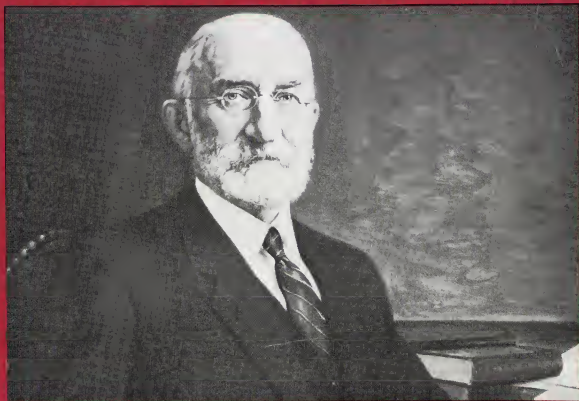

John Taylor, at John Clawson

Georges Albert Smith, at Lee Greene Richards

Heber J. Grant, af C. J. Fox

Joseph Fielding Smith, af Lee Greene Richards

har kaldet til overhoved for sit folk, lige fra den gamle Moses og til nu. Ingen mand kommer nogensinde til at lede Guds folk, uden at han har opøvet ham til sit arbejde."

Kommende artikler vil blive viet til minde om disse mænd, med særligt eftertryk på deres ungdom og deres forberedelse, deres konfrontationer med de problemer, som plager os alle.

Og ligesom alle disse præsidenter, havde deres forberedelsesperioder, har hver enkelt af os nu det samme. Der er ikke en eneste læser af disse ord, som ikke er blevet kaldet til en mission på jorden. I er kommende forældre, kommende søndagsskolelærere og GUF-funktionærer, kom-

mende hjemmelærere og biskopper, kommende hjælpeforenings-præsidenter og primary-lærerinder, studerende og forretningsfolk og videnskabsmænd og mange ukendte ting.

I vore patriarkalske velsignelser og på mange andre måder vejleder Herren hver enkelt af os til at blive, hvad vi kan blive, bør blive, er velsignet til at blive.

Må vi alle stræbe efter at forberede os og gøre det lige så godt, som disse ti præsidenter gjorde, ved at opfylde de missioner de var kaldet til. Vi har meget at lære af dem.

Formålet med **DEN** danske

I den larm, forvirring og strid, som findes i verden i dag, findes der intet, som er mere uforanderligt eller beroligende for et menneske end Jesu Kristi lærdomme. Desværre binder folk i verden sig som regel ikke, enten de er kristne eller ikke-kristne, til de principper, som Jesus af Nazaret forkyndte. Der er beviser, som antyder, at blandt nogle mennesker kan begærlighed, egoisme, vold, grusomhed, misundelse og had være mere naturlige end kærlighed.

Al denne ondskab i verden kan ikke dadles regeringer, eller foreninger eller institutioner. Det er menneskelige væsener, som skaber problemerne, udøver ondskaben og bringer elendigheden over millioner af deres medmennesker. Muligheden for at binde de onde kræfter ligger i en ændring af menneskenes hjerter.

Den vigtigste organiserede styrke, som i dag er viet til at ændre menneskenes hjerter, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kirken står visse ikke alene i forsvaret for retfærdigheden, men den står alene som Guds bemyndigede repræsentant på jorden til at fremkalde frelse for alle dem, som vil høre og vende sig til Jesu lærdomme.

En sådan påstand fremsættes nøgternt og med fuld erkendelse af, hvad det indebærer. For dem, som ikke er tilknyttet kirken, eller for dem, som måske er medlemmer af navn, men ikke af ånd, kan dette måske lyde ubehageligt. Det kan lyde afvisende eller snobbet, eller endog fanatisk, men det er i virkeligheden den drivende kraft og tro hos over tre millioner mennesker over hele verden. Dette gør det naturligvis ikke i sig selv til sandhed. Sandheden ligger i den kendsgerning, at Gud virkelig besøgte den unge profet Joseph Smith i 1820. Dens sandhed hviler på yderligere åbenbaringer, som Gud gav dem, som dens sandhed bekræftes af den han kaldte til at lede sin kirke. Og kendsgerning, at i dag, i vor tid, ved-

bliver Gud at åbenbare sit sind og sin vilje til de profeter og apostle, som han har kaldet til at handle for sig. Det tidsskrift, som I nu læser, det fælles tidsskrift for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blev oprettet med det hovedformål at bære vidne om Jesu Kristi guddommelige mission og forkynde for kirken og verden, at hans evangelium i dets oprindelige renhed er blevet gengivet.

Hvad med de mere specielle mål for Den Danske Stjerne? Hvorledes tjener den i virkeligheden kirkenes medlemmer? Lover den noget til dem, som måske ikke er medlemmer af kirken? Et svar på disse spørgsmål blev givet af Herren i 1832, da han befalede sine tjenere på denne måde:

„Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

„Lær flittigt . . . i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.

„Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart

STJERNE

skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet, og om kundskab om lande og riger." (L. & P. 88:77-79.) I kan altså deraf se, hvorfor Den Danske Stjerne forsøger at forlene sandheden og lyset med alle jeres erfaringer i livet. Og dette gøres ud fra et verdensomspændende synspunkt.

For at medlemmerne af Kristi kirke kan være „i verden, men ikke af verden“ (se Johs. 15:19, 17:14), kræves der stor viden, visdom og tro på Frelserens lærdomme. Den Danske Stjerne er en del af den dynamiske kraft, som findes i Herrens kirke og skal gøre „de hellige fuldkomne“. (Se Efes. 4:12)

Den Danske Stjerne i sin nuværende stand er visselig ikke det sidste ord. Nye artikler vil blive føjet til, ændringer vil blive foretaget og forskellige holdninger vil blive forsøgt i fremtiden, som det har været gjort forhen. Vi opfordrer til et åbent sind hos dem, som måske stadig klynger sig til det, som

tidligere var gængse i kirkens publikationer i jeres land. Vi opfordrer til, at I reagerer konstruktivt på vort arbejde. Men fremfor alt opfordrer vi jer til at bruge dette blad til at hjælpe jer med at opnå kundskab. „Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.“ (L. & P. 130:19.) ○

Kære Joan!

I aften har jeg bragt dig en lille tekop. Jeg vil gerne have, at den skal stå som et symbol på styrke for dig. Denne kop har ikke altid været så smuk og så gennemsigtig, som den er nu.

I begyndelsen blev den formet af ler— ganske sikkert omhyggeligt formet, for pottemageren var meget stolt over sit arbejde. For ham måtte tekoppen være et udtryk for den skønhed, han følte inden i sig. Derfor arbejdede han omhyggeligt, samvittighedsfuldt; og da arbejdet var færdigt, var han stolt af det.

Han vidste imidlertid, at ligegyldigt hvor omhyggeligt han arbejdede, kunne tekoppen ikke vise sin sande skønhed, før urenhederne i det ler, som den var formet af, var blevet brændt ud. Skælvende puttede han den i ovnen, for han vidste udmærket, at mange andre tekopper var knækket under den stærke varme. Han ventede med stor utålmodighed. Da den beregnede tid var gået, så han ind i ovnen og til sin glæde fandt han, at tekoppen var hel. Hvor var den smuk!

Dog kunne hans øvede øje stadig se revner, og han var ikke tilfreds. Han satte den igen ind i ovnen og underkastede den en endnu højere varme. Atter ventede han skælvende, for han elskede tekoppen. Hvor taknemmelig var han ikke, da han anden gang fandt, at den stadig var hel, og hvor stor glæde følte han ikke ved at se, hvorledes leret var blevet forædlet.

Og dog vidste han, at der stadig var behov for endnu en brænding. Med nogen skælven underkastede han den endnu stærkere varme. Til sidst holdt han tekoppen i sin hånd. Han var tilfreds. Al grimheden var blevet brændt ud af leret, og tekoppen viste den indre skønhed som, han vidste, havde været der hele tiden.

Kære Joan, husk denne lille tekop, når du „brændes i livets ovn“. Husk, at „pottemageren“ kun prøver at bringe den virkelige skønhed, som han kan se i dig, frem i lyset.

*Diñ mor,
som elsker dig.*

DE TI BUD

Kære brødre og søstre. Der følger et stort ansvar med det at være en sidste dages hellig. Der er ingen kundskab så afgørende som kundskab, der er åbenbaret af Gud. Jeg vil gerne tale lidt om følgende skriftsted:

„Derpå sagde Gud: Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os, „Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.“ (1. Mos. 1:26-27)

Hvert barn burde af sine forældre belæres om, at det er et Guds barn og er skabt i Guds billede. Verden tørster efter denne kundskab.

Gud sagde også, at han skabte mennesket af jordens støv. Menneskets skabelse og fødsel som dødeligt væsen er et levende bevis på guddommelig kraft, og mennesket har ingen undskyldning. Herren gav personligt sine bud, som skulle hjælpe menneskeheden med at vokse og udvikle sine gudlignende egenskaber.

Her i eftermiddag skal jeg læse de ti bud op et for et og gennemgå dem kort. Laverestående dyr kender og lærer ikke Herrens ti bud. Vi har adskillige dyr derhjemme. Vi har en påfugl, som er så farverig, som nogen anden skabning kan være det. Den har ikke brug for vor Herres bud. Den er et laverestående dyr. De ti bud blev ikke givet for de laverestående dyrs skyld, men for menneskets skyld, for deres skyld, der er gjort i Guds billede og lighed. Men der er nogle, der tager

Tale holdt ved den 141. halvårige
generalkonference
AF ÆLDSTE BERNARD P. BROCKBANK,
assistent til De Tolvs Råd.

lige så lidt notits af budene, som var
de laverestående dyr.

Gud har advaret sine børn og budt
dem ikke at elske og tilbede idoler
eller falske guder skabt af menneske-
nes tanker og gjort af deres hænder.
Han sagde:

„Jeg er Herren din Gud . . .

„Du må ikke have andre guder end
mig.

„Du må ikke gøre dig noget udskåret
billede eller noget afbillede af det, som
er oppe i himmelen eller nede på jor-
den eller i vandet under jorden:

„du må ikke tilbede eller dyrke det,
thi jeg Herren din Gud er en nidkær
Gud, der indtil tredje og fjerde led
straffer fædres brøde på børn af dem,
som hader mig,

„men i tusind led viser miskundhed
mod dem, der elsker mig og holder
mine bud! (2. Mos. 20:2-6)

Fædre, hvis vi ikke elsker den levende
Gud mere, end vi elsker de jordiske
ting og glæder, har Gud sagt, at han
for vor brødes skyld vil hjem søge vore
børn indtil tredje og fjerde led af dem,
som hader ham.

En faders mangel på respekt for den
levende Gud og Skaber kan få følger
for hans efterkommere. På samme måde
kan en faders kærlighed og respekt
gå videre til hans børn.

Apostlen Paulus advarede de hellige
i Rom mod de farer og onder, der op-
står, når mennesket elsker og tilbeder
falske guder og verdslige ting, mere
end han elsker Gud. Han sagde:

„— Thi skønt de kendte Gud, ærede
eller takkede de ham dog ikke som
Gud, men deres tanker blev tomme, og
deres uforstandige hjerte blev for-
mørket.

„Mens de påstod, at de var vise, blev
de dårer.

„Derfor gav Gud dem hen i deres hjer-
ters lyster til urenhed, så de vanærede
deres legemer indbyrdes;

„de ombyttede Guds sandhed med
løgnen, ærede og dyrkede skabningen
fremfor Skaberen, . . . (Rom. 1:21-22,
24-25)

Paulus fortsætter med at fortælle,
hvad der sker i de menneskers liv, der
tilbeder falske menneskelærdomme og
elsker skabningen mere end Skabe-
ren. Han skrev:

„Og da de ikke regnede det for noget
værd at kende Gud, gav Gud dem hen
til uværdigt sind, så de gjorde, hvad
der var usømmeligt.

„De blev opfyldt med alskens uret-
færdighed, ondskab, havepsyge, slet-
hed, og fulde af misundelse, mordlyst,
kiv, svig og ondsindethed —

„hemmelige og åbenbare bagvaskere,
gudshadere, volds mænd, hovmodige,
pralende, opfindsomme på ondt, uly-
dige mod forældre.“ (Rom. 1:28-30)

Den samme ondskabens tilstand, som
var til stede blandt mange af menne-
skene i Rom på Pauli tid, findes også
blandt os i dag. Mange regner det
ikke for noget værd at kende Gud, og
er ulydige overfor forældre, og resul-
tatet er, at deres sind fordærves, så de
synder og begår onde gerninger.

Satan har fået lov til at have magt
over alle mennesker, der tilbeder fal-
ske guder, og som ikke vil høre Guds
røst. Herren selv har givet os disse
oplysninger om Satans magt og ind-
flydelse:

„Og han blev Satan, ja, endog djæve-
len, al løgnens fader, for at bedrage
og forblinde menneskene og for at

føre dem fangne efter sin vilje, endog
så mange, som ikke ville lytte til min
røst.“ (Moses 4:4)

Der er guddommelig vækst og sikker-
hed i at kende og følge Guds røst.

Jesus Kristus sagde: „Og dette er det
evige liv, at de kender dig, den eneste
sande Gud, og ham, som du har sendt,
Jesus Kristus.“ (Joh. 17:3)

At kende Gud og Jesus er guddomme-
lig kundskab.

Herren bød også: „Du må ikke mis-
bruge Herren din Guds navn, thi Her-
ren lader ikke den ustraffet, der mis-
bruger hans navn. (2. Mos. 20:7)

Jesus Kristus lærte os, at vi skal hel-
lige vor himmelske Faders navn: han
sagde: „ . . . Vor Fader, du som er i
Himlene! Helliget vorde dit navn;
(Matt. 6:9)

Præsident David O. McKay sagde eng-
ang: „Respekt for Guds navn, burde
være noget fundamentalt i ethvert
hjem. Der burde aldrig bandes i noget
hjem indenfor denne kirke . . . Hvis der
var mere respekt og gudsfrugt i men-
neskenes hjerter, ville der være min-
dre plads til synd og sorg og større
kapacitet for lykke og glæde . . .“ (Man
May Know for Himself [Deseret Book
Co. 1967] side 29)

Ruskin¹ skrev: „Gudsfrugt er den æd-
leste tilstand et menneske på denne
jord kan leve i. Gudsfrugt er et af teg-
nene på styrke; mangel på gudsfrugt
er et af de sikreste tegn på svaghed.
Intet menneske, der vrænger ad hellige
ting, vil nå ret langt . . .“

Ædelhed og værdighed er frugter af
et menneskes gudsfrugt.

Herren gav personligt sine børn råd,
hvad angår betyningen og hellighe-
den af sabbaten.

Han sagde: „Kom hviledagen ihu, så
du holder den hellig!

„I seks dage skal du arbejde og gøre
al din gerning,
„men den syvende dag skal være hvi-

ledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller træl-kvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte.

„Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.“ (2. Mos. 20:8-11)

Herren velsignede sabbaten og helligede den, og han har bedt om huske sabbaten og holde den hellig. Det er en dag til åndelige tanker og vækst; en dag til at møde med de hellige og til at deltage i nadveren; en særlig helliget dag til at læse Guds ord, som de er nedfældet i de hellige skrifter.

Fædre, der ikke respekterer det, som Gud har helliget, og som ikke holder sabbaten, vil normalt føre denne synd videre til deres børn og deres børn igen. Det er en synd at vanhellige, hvad Gud helliger. At komme hviledagen ihu helliger menneskets sjæl, og større kærlighed til Gud og hans bud udspringer deraf.

Herren sagde i et andet bud: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land din Gud vil give dig! (2. Mos. 20:12) Herren angav ingen undtagelser. Respekt for fader og moder er respekt for jeres egen fødsel og jeres eget liv. Lydighed overfor budet bringer personlig vækst og varig lykke.

Gud sagde: „Du må ikke slå ihjell!“ (2. Mos. 20:13) Vi burde agte alle former for liv helligt. Vi må ikke slå ihjell for fornøjelsens skyld. Alt liv på jorden blev skabt og anbragt her af Gud.

Gud bød sine børn: „Du må ikke bedrive hor!“ (2. Mos. 20:14) Gud vil dømme mennesket med denne guddommelige lov som grundlag. Hor er sexuel forbindelse med ethvert menneske af det modsatte køn, som ikke

er ens ægteviede mand eller hustru. Herren har sagt: „... Den, der bedriver hor og ikke omvender sig, skal kastes ud.

„Men den, der har bedrevet hor og omvender sig af hele sit hjerte og lader være dermed og ikke gør det mere, skal du tilgive;

„men gør han det igen, skal han ikke tilgives, men kastes ud.“ (L. & P. 42:24-26) Lad mig tilføje: „at blive kastet ud“ kan betyde at blive udelukket af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Apostlen Paulus sagde: „... Far ikke vildt hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der over den,

„eller tyve eller havesyge, ingen drankere, ingen æresskændere, ingen røvere skal arve Guds rige.“ (1. Kor. 6:9-10)

Hor og homoseksuelle handlinger er inspireret af djævelen og er forfærdelige synder i Guds øjne. Hor og homoseksuelle handlinger vil lægge menneskets gudliggende muligheder øde og bringe mennesket de laverstående dyr nærmere.

Et andet guddommeligt bud lyder således: „Du må ikke stjæle.“ (2. Mos. 20:15)

Den mand, der er ærlig overfor Gud ved at betale sin tiende og sit fasteoffer, er normalt også ærlig overfor sine medmennesker. Herren har sagt: „Skal et menneske bedrage Gud?“ (Mal. 3:8) Og jeg tilføjer: „Skal et menneske bedrage sit medmenneske?“ Det uærlige sinds skamplet er nedværdigende og degenererende. Ærlighed, der har sin rod dybt i et menneskes hjerte, får hans åsyn til at udstråle fred og glæde. Herren har sagt: „Du må ikke give falsk vidnesbyrd imod din næste!“ (2. Mos. 20:16) Herren har sagt: „Du skal elske din næste som dig selv.“ (Matt.

19:19) Alle sidste dages hellige er kaldede til at frelse sjæle og ikke til at forkleine dem eller dømme dem. At sige falsk vidnesbyrd mod ens næste er en handling, der er inspireret af Satan og vil avle frygt, had og gudløshed i menneskets sind.

Herren har sagt: „Du må ikke begære din næstes hus.“ (2. Mos. 20:17) Jesus Kristus sagde: „Se til, at I elsker hinanden. Hold op med at være begærlige, lær af hinanden, som evangeliet fordrer.“ (L. & P. 88:123)

De gudgivne ti bud er stadig fundamentet til et religiøst liv og ligeledes en del af grundvolden til Rigets evangelium. Måden, hvorpå vi lever og respekterer Herren og hans bud i hjemmet, står i klar relation til, hvilken herlighed vi vil få i det tilkommende. Hvis helle menneskeheden ville efterleve de ti bud, ville der være selvspekt, kærlighed og lykke her på jorden.

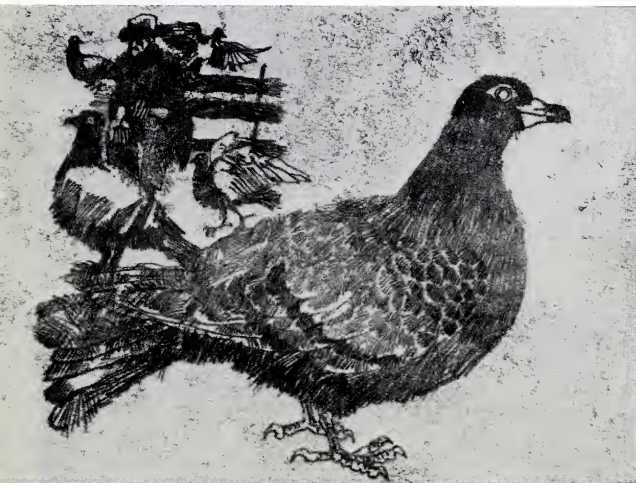
Der er stor brug for at alle sidste dages hellige idag efterlever og lærer Rigets evangelium. I hellige, lad „jeres lys skinne, for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.“ (Se Matt. 5:16)

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus Kristus er vor Frelser, Formidler og det guddommelige eksempel, som vi bør følge, i Jesus Kristi navn. Amen. ○

1 Ruskin, John (1819–1900) engelsk kunstkritiker og skribent.

Morgenmad i Guds natur

AF WENDEL J. ASHTON

En af besværlighederne ved mine rejser er, at jeg har vanskeligt ved at få løbet min sædvanlige morgentur, når jeg bor på et hotel midt inde i en by. Men en dag i Buenos Aires, en by med ca. 8 millioner indbyggere, var det let nok. Vi boede på Hotel Plaza, i hjertet af dette „Amerikas Paris“. Tværs over for vort hotel ligger en smuk cirkelformet park, som vel må dække en ca. 2 ha. Den er en af mere end 150 parker i denne stolte by med de tagstensbelagte tage, hvidmalede huse, brede boulevarder, store springvand og mange statuer. Så ved dagry smuttede jeg i et par brune slacks, en gul jakke og et par grønne tennissko, og begyndte at løbe rundt ad spadserestien langs udkanten

af parken. Spadserestien er, som de fleste fortove i Argentina, dækket af lutter små firkantede mærker i beton'en, på ca. 5 × 5 cm. Der er store paraply-lignende træer, der kaster deres skygger over stien. Her og der i parken står der en statue, og der er en kæmpegræsplæne og et sted, hvor børnene kan lege.

I skyggen af et stort træ så jeg, som jeg løb, en høj mandsskikkelse. Han bar en småkrøllet, grå frakke og løst-siddende bukser. Han havde et falmet, grønt tørklæde om halsen og en gammel kasket, der havde været udsat for alskens vejr, på hovedet. Ved siden af sig havde han en stor, lyseblå indkøbstaske af plastik.

I sin hånd havde han et stort stykke

papir med et stort stykke gult brød eller kage i. Jeg småløb fire gange rundt i parken, og hver gang, jeg passerede den gamle herre, lagde jeg mærke til, at han tog et stykke af kagen og spiste det, hvorefter han brækkede endnu et stykke af, smuldrede det og kastede det til alle duerne, der flokkedes omkring ham på den grønne skråning.

Det var koldt. Det var vinter i Buenos Aires. Men der stod den tavse mand alene og delte sin morgenmad med parkens duer. Det lod ikke til, at der var andre end mig, der lagde mærke til ham. Det syntes ikke at genere ham, at ingen lagde mærke til ham.

Sikke en dejlig måde at begynde dagen på — i tavshed at dele med nogen. Uden ord fortalte den gamle mand med det krøllede tøj mig, at hver dag ville være lykkeligere, hvis vi begyndte med at dele, hvad vi havde.

At begynde med at ringe til en eller anden for at fortælle ham det gode, vi har hørt om ham, og noget rosværdigt, vi har lagt mærke til ved hans søn eller datter.

At begynde med at skrive til en missionær eller en funktionær, som ikke venter brev fra os.

Eller at plukke nogle blomster i haven og anbringe dem på morgenbordet for at gøre familiens morgenbord ekstra muntert.

Eller at dele en oplevelse eller et skriftsted med familien ved morgenbordet.

At gøre noget uventet for et andet famillemedlem eller for en nabo, såsom at pudse sin broders sko, eller plukke en skål friske jordbær, hindbær eller blomster fra haven til en eller anden. At skrive et „bliv-snart-rask“-kort til en, der er syg.

At invitere sin søn eller datter med på en morgentur, medens roserne stadig er dugvåde og rimen endnu ligger på græsset

eller

dele vor morgenmad med duerne i parken som den høje mand i det krøllede tøj i skyggen af træerne med de brede kroner i parken i Buenos Aires. ○

Fra Missionens Præsidentskab

Mine kære søskende!

Et missionspræsidentpar kunne ikke have haft en større lykke end den vi har haft i den sidste tid. Medens vi overværede jeres distriktskonferencer i Odense, København og Ålborg, mødte vi jeres tapre, positive, venlige, kristuslignende ånd gennem jeres smilende ansigter. I ELSKER VIRKELIG EVANGELIET, og det er vi taknemmelige for. I elsker hinanden, og det er vi endnu mere taknemmelige for.

Bare det at sidde på forhøjningen og se ned på jeres smilende ansigter er en stor velsignelse i sig selv. At synges Kirkens inspirerende sange sammen med jer, at lytte til jeres store kor, at høre jeres vidnesbyrd om Evangeliet og om Herrens godhed mod jer og jeres familie . . . alt dette fylder os med glæde. Ja, det er vidunderligt blot at sidde der og indsuge det hele, medens vi ser jer hilse på hinanden, medens I ler, medens I smiler, og når I bliver rørt til tårer af glæde og tilfredshed, når en af talerne bevæger jeres hjerte ved sine af Gud inspirerede ord, som giver jer mod til igen at kæmpe for retten til at efterleve Evangeliet, og belære jeres børn ved jeres kærlige eksempel.

Ja, Kirken er storslået. Evangeliet er sandt. At efterleve det er en vidunderlig oplevelse. Det lærer os kærlighed, broderskab, tilgivelse, tolerance, mod, og det giver os et taknemmeligt hjerte.

Herren elsker et ærligt menneske, mand, kvinde eller barn, med et taknemmeligt hjerte. Tænk et øjeblik over det. Hvis jeg har et taknemmeligt

hjerte og er taknemmelig for Hans velsignelser, kan jeg ikke gøre noget ondt. Hele mit væsen er opfyldt af at udføre vidunderlige, åndelige, frydefulde ting: At hjælpe en næste, elske en ven, fryde sig ved et vidnesbyrdmøde, besøge de syge, dele med andre, hvad man har at give, enten det er noget åndeligt eller timeligt. Og ved du, hvad der er den største gave du kan give? Kærlighed . . . et venligt ord, et klap på ryggen, et venligt smil. Alle disse ting koster ikke noget, men er næsten af livsvigtig betydning.

Vid dette: Vi trænger alle til venner, nogen som bekræfter sig om os, nogen vi kan elske, nogen vi kan gøre noget for. Dette var Mesterens budskab. Nogle af os er langsomme til at lære. Tak Herren for dem, som står på bakken som et ledelys, der udsender deres lys som god vilje, taknemmelighed, kærlighed, forståelse og hjælpsomhed. Især til de unge: Vi trænger til flere ledelys. Vi trænger til mere lys. Vi trænger til mere kærlighed og forståelse, elsk derfor som I venter at jeres Himmelske Fader skal elske jer. Tilgiv som I venter at blive tilgivet, så vil I blive Guds lykkelige, trofaste tjenere.

Vi sætter så stor pris så jer allesammen.

Jeres hengivne

Præsident og søster Paul L. Pehrson

Missionærankomster

Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission:

16. december 1972:

Gitte Markmann fra Randers, beskikket til at arbejde i Hvidovre

2. februar 1972:

Allan Petersen fra Bagsværd, beskikket til at arbejde i Randers

Kurt Holm Larsen fra Frederikshavn, beskikket til at arbejde i Hvidovre

9. marts 1972:

Paul Marsden Durham fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Herning

Danny Le Stevens fra Wyoming, Michigan, beskikket til at arbejde i Glostrup

Ordinationer:

København: 12. marts 1972:

Rudy Lyngvig Jensen ordineret til lærer af broder John Leach Jørgensen

Per Erik Olsen ordineret til lærer af broder Ib Hansen

9. april 1972:

Erik Peter Andersen ordineret til diakon af broder Johan Stenholm Koch

Leif Egon Randrup ordineret til diakon af broder John Leach Jørgensen

Søren Bloch-Jensen ordineret til præst af broder John Leach Jørgensen

Centrum Sjælland: 19. marts 1972:

Peter Hansen ordineret til diakon af broder Bent Giesmann Lindhardt

Nordsjælland: 4. april 1972:

Bent Stricker ordineret til diakon af broder Verner Olsen

Jan Voss ordineret til præst af broder Kurt Voss

Johannes Elias Sørensen ordineret til lærer af broder Verner Olsen

9. april 1972:

Henrik Olsen ordineret til diakon af broder Verner Olsen

Ålborg: 9. april 1972:

Bent Andersen Falden ordineret til lærer af broder Anton Andersen Falden

Jan Nielsen ordineret til diakon af broder Johannes Clausen

Per Steffensen ordineret til diakon af broder Ole H. Steffensen

Døb

Ålborg: 9. april 1972:

Søren Højmark Steffensen døbt af broder Magnus H. Steffensen, håndspålggelse ved missionspræsident Poul L. Pehrson

Nordsjælland: 18. marts 1972:

Lisbeth Maria Voss døbt af broder Kurt Vilhelm Voss, håndspålggelse ved samme

Centrum Sjælland: 7. februar 1972:

Peter Hansen døbt af ældste Roderick Blackmore, håndspålggelse ved ældste Ronald Jensen

26. februar 1972:

Sofie Lise Jacobine Hansen døbt af ældste Ronald Jensen, håndspålggelse ved ældste Donnie Hudson

Gert Giesmann Lindhardt døbt af broder Jan Giesmann Lindhardt, håndspålg-

gelse ved broder Bent Giesmann Lindhardt

København: 4. marts 1972:

Axel Hans Peter Jacobsen døbt af ældste Lon Clayton, håndspålggelse ved ældste Gary Mortensen

Mary Jacobsen døbt af ældste Kelvin Barrus, håndspålggelse ved ældste Larry Fackrell

Bent Martin Jacobsen døbt af ældste Donald Shurtz, håndspålggelse ved ældste Bruce Green

31. marts 1972:

Leif Egon Randrup døbt af ældste Randy Scott Olsen, håndspålggelse ved broder Torkil Dressø

Horsens: 18. april 1972:

Freddy Henriksen døbt af ældste Joel Adams, håndspålggelse ved ældste Kurt Larsen

Velsignelser

København: 2. april 1972:

Søren Nordby Larsen og **Katrine Uldahl Larsens** søn **Dennis Clark Nordby Larsen** velsignet af broder Ejvind Norby Larsen

Åge Søndergård og **Edith Poulsen Søndergårds** datter **Helene Merethe Søndergård** velsignet af broder Ib Hansen

Centrum Sjælland: 5. marts 1972:

Bent Colvig Jensen og **Tove Jeppesen Jensens** søn **Christian Colvig Jensen** velsignet af sin fader

19. marts 1972:

Bent Giesmann Lindhardt og **Birthe Marie Nielsen Lindhardts** søn **Niels Giesmann Lindhardt** velsignet af sin fader

Fødselsdage

Stjernen ønsker hjertelig tillykke til følgende søskende:

Hans Frederik Juhl, København, 70 år den 10. august

Mathilde Gjerulff, Odder, 95 år den 16. august

Anne Sørensen, Nørresundby, 70 år den 19. august

Maring Erka Bill, Fredericia, 60 år den 29. august

Døde

København:

Den 19. april 1972 døde søster **Jenny Marie Petra Sørensen**, 65 år gammel. Æret være søster Sørensens minde.

Missionæraflysninger

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres mission:

7. marts 1972:

Val Bangerter Hansen fra Bellevue, Washington, efter sidst at have arbejdet i Odense

Scott William Southwick fra Othello, Washington, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret

8. marts 1972:

Larry Jay Fackrell fra Concord, California, efter sidst at have arbejdet i Hillerød

Thomas Leslie Farmer fra St. Louis, Missouri, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret

Todd Evan Kimball fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten

Ronald Joseph Southworth fra Midvale, Utah, efter sidst at have arbejdet i missionskontoret

Noradene Thurston fra Springfield, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Søborg

10. marts 1972:

Dorrit Sølbæk fra Odense, efter sidst at have arbejdet i Horsens

19. april 1972:

Janet Anderson fra Fielding, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers

24. april 1972:

Barbara Branch fra Portland, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Randers

JOSEPH FIELDING SMITH

Hvis Kirkens medlemmer ville stole mere på Herrens ord og mindre på menneskers teorier, ville de være bedre farne. Jeg vil give jer en nøgle til jeres vejledning. Enhver lærdom, hvadenten den kommer under dække af religion, videnskab, filosofi eller hvad det nu måtte være, vil, hvis den er i modstrid med Herrens åbenbaringer, som Kirken har godtaget dem, vise sig at være falsk.

Den kan lyde nok så sandsynlig; den kan blive forelagt på en sådan måde, at man ikke kan svare på den; den kan synes at være grundet på uigendrivelige beviser; men alt, hvad man behøver at gøre, er at vente nogen tid. Tiden udjævner alle ting.

Man vil finde, at enhver lærdom, enhver teori og ethvert princip, hvor storslåede de end kan se ud, hvor udbredte de end måtte være, hvis de ikke er i overensstemmelse med Herrens ord, vil de blive til intet. Det er heller ikke nødvendigt for os at forsøge at tillempe Herrens ord, så de kommer til at passe med disse teorier og lærdomme. Herrens ord vil ikke stå uopfyldte.

Jeg indser, at vi alle er svage og stundom kan misfortolke det skrevne ord; men åbenbaringerne angående Adam, faldet, forsoningen, opstandelsen, jordens forløsning, når den igen skal erklæres 'god' og så mange andre ting, som er bandlyst uf nutidens lærdomme, er så klare, at vi ikke behøver at lade os vildlede. Menneskers teorier ændrer sig fra dag til dag. Meget af det, som læres i dag, vil blive kasseret i morgen; men Herrens ord består til evig tid.

Glæd jer over Skrifterne

AF ELAINE CANNON

Der er nogle, som er dygtige til skriftsteder. De kan fremsige dem ved enhver lejlighed. De bruger dem med lethed og citerer dem meget udførligt. Det kan godt være, at de har lige så meget kendskab til Guds ord som til kapitler og vers.

De fleste af os behøver hjælp for at finde ud af, hvilke af vor himmelske Faders befalinger, der skal sættes i forbindelse med bestemte situationer. Vi kan ikke bare vende os mod det råd, der giver os den vejledning eller det svar, som vi har behov for. Når vi har et problem, ville vi gerne adlyde Herrens befalinger og agte på Hans ord, hvis vi bare kunne huske, hvad Han har sagt i sådanne tilfælde. Alt for ofte „stoler vi på en arm af kød“ i stedet for på Guds ord.

Med den tro, vi har på en kærlig og omsorgsfuld Gud, hvis visdom overgår vor egen, så lad os da betragte Hans råd til os i nogle af de vigtigste situationer i vort liv.

Hvad med hensyn til ledelse?

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.“ (Jakob 1:5.)

Hvis I har brug for visdom, skal træffe en vigtig afgørelse i livet, har et spørgsmål i tankerne, trænger til ledelse, hvor kan I få bedre hjælp end (som Skrifterne antyder) hos Gud? Han kender svarene. Hans hjælp står til jeres disposition.

Hvad med hensyn til succes?

„Hold op med at være lade; vær ikke længere urene, hør op med at finde fejl hos hinanden. Sov ikke længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske.“ (L & P 88:124.) Det lyder som om, det blev skrevet specielt til teenagere! Men hvis I følger dette råd og agter på dette løfte, kan I være sikre på succes: „... dersom I derfor holder hans bud, velsigner han jer og gør jer lykkelige.“ (Mos. 2:22.)

Hvad med hensyn til udholdenhed?

„Men velsignet er de, som er trofaste og holder ud, både i liv og død; thi de skal arve det evige liv. (L & P 50:5.) I kan overvinde frygten og ubehaget ved militærtjenesten. I kan modstå svære fristelser; I kan vente med tålmodighed, hvis I lader sindet og hjertet fæste sig ved det evige livs endelige glæde. Det betyder, at man opholder sig i nærheden af sin himmelske Fader, som er fuldkommen i kærlighed og venlighed, tilgivelse og forståelse.

